

Dr. Marczell Mihály:

PÜNKÖSD

II. rész: PÜNKÖSD UTÁNI IV. VASÁRNAP

I. sorozat: vasárnapok, ünnepnapok

(Általános bevezetés eléje olvasása szükséges: 1. kötet!)

56. kötet

TARTALOMJEGYZÉK

TARTALOMJEGYZÉK	2
Előszó	5
A/ rész: az ünnep jellegéből levonható beszédek	5
a) alcsoport: Lelkiség, lelki szolgálat mindenek-felettsége	5
1. beszéd: Az Úr a mi életfényünk.....	5
2. beszéd: Az Úr a mi életcélunk kipontozója	6
3. beszéd: Az Úr parancsának hűségesei.....	7
4. beszéd: Lelkiszolgálatra hív minket az Isten	7
5. beszéd: És mindezt – Istenért	8
1. beszéd: A látó és cselekvő.....	8
2. beszéd: Alakuljak át isteni zarándokká!.....	9
3. beszéd: Telítsük lelkünket – szeretettel.....	9
4. beszéd: Gazdagodjunk a szeretet cselekedeteivel	10
5. beszéd: Így gazdagodunk az örök élet kincseivel	10
1. beszéd: A „közös nevezőre hozás” művészete	11
2. beszéd: A szeretet módjai.....	11
3. beszéd: Az ismeretlen Istennek.....	12
b) alcsoport: Isteni fény hatása alatt változó életünk értelmezése.....	12
B/ rész – a/ csoportja: a „kis liturgia” szövegeihez írt beszédek	12
1. (Introitus) beszéd: Égi fényedet add nekem, Uram!	13
2. (Introitus) beszéd: Mi lesz erőm megindító alapja?.....	13
1. (Oratio) beszéd: Világ és Egyház	13
1. (Graduale) beszéd: Világító Fényed lélekhataása.....	14
2. (Graduale) beszéd: Világító Fényed biztató fényvetése.....	14
1. (Offertorium) beszéd: Vakok „szemei”.....	15
2. (Offertorium) beszéd: Az „örök álommal” szemben védj, Uram, engem!.....	16
1. (Secreta) beszéd: Hogy tudunk szolgálatba állni?	16
1. (Communio) beszéd: Életem égboltja	17
2. (Communio) beszéd: „Deus meus, adjutor meus!”.....	17
1. (Postcommunio) beszéd: Mit kérünk szent titkaid csodáiból?	18
B/ rész – b/ csoportja: napi Evangélium szövegéhez írt beszédek.....	18
Különálló beszédek	19
a) alcsoport: Péter hajója ébresztette gondolatok	19
1. beszéd: Péter halászhajója	19
2. beszéd: Az örök Hajós a galileai bárkán	20
3. beszéd: A galileai tenger iskolája	21
4. beszéd: Az örök Halász.....	22
5. beszéd: Halak és a hálók	23
6. beszéd: A bizakodó hit csodája.....	24
7. beszéd: A szellem irányvonalai	24
8. beszéd: Szenvedések igazi vigasza	25
9. beszéd: „És követék Őt...”.....	25
b) alcsoport: Az Egyházzól és annak fejről	26
1. beszéd: Az örök Halász „halászyűrűse”	26
2. beszéd: Az „örök Halász” varsájában	27
3. beszéd: Péter hajójáról beszél a Mester	28
4. beszéd: Péter hajója gyűjti egybe a halak sokaságát	28
5. beszéd: Péter hajója – a zarándokok biztos otthona	28
6. beszéd: Péter hajója – a hálövetők otthona.....	29
c) alcsoport: Az isteni hívás értékéről, döntő jelentéséről	29
1. beszéd: A Lélek járta város	29
2. beszéd: És áll az Úr.....	30

3. beszéd: Az ige utáni vágy.....	30
4. beszéd: Az Úr élő hangszórói.....	30
5. beszéd: Mindent elhagyok az Úrért.....	31
6. beszéd: A hálókat elhagyók.....	31
d) alcsoport: Az Isten csodás közeledéséről és a lélekben való titkos munkájáról.....	32
1. beszéd: A hálósó és a Mester.....	32
2. beszéd: Mikor hív a Mester?.....	32
3. beszéd: Ahová az Úr száll.....	32
4. beszéd: Ahol készségesen teljesül az Úr parancsa.....	32
5. beszéd: Az Úr áldásai.....	32
e) alcsoport: Az ember méltatlanságáról.....	33
1. beszéd: Ki vagyok én?.....	33
2. beszéd: Ki vagyok én, hogy jelenlétére méltat az Úr?.....	33
3. beszéd: De mivé tett engem a Mester?.....	33
Beszédláncok.....	34
I. beszédlánc címe: „Az élet hajóján”.....	34
1. beszéd: Földi utat kezdünk.....	34
2. beszéd: Isten kegyelmével áldattunk.....	34
3. beszéd: Isten Kenyerével tápláltatunk.....	34
4. beszéd: Szentlélek erejével erősödünk.....	34
5. beszéd: Kell-e így kétségkednünk?.....	34
II. beszédlánc címe: Kik keresik keresve a Mestert?.....	35
1. beszéd: A Lélek után áhítozók.....	35
2. beszéd: A lelkiekben kételkedők.....	35
3. beszéd: A rosszakarattal „gáncsoskodók”.....	35
4. beszéd: Végül is mindenki az égi Mestert keresi.....	35
III. beszédlánc címe: Az isteni Gondviselés.....	35
1. beszéd: Mindig velünk az Isten.....	35
2. beszéd: Mindent lát és előretűz az Isten.....	35
3. beszéd: Minden tettünkben együtt vagyunk az Úrral.....	35
4. beszéd: Bajainkban is célt szolgál az Isten.....	35
5. beszéd: Örömeinkben előrelendít az Isten.....	35
IV. beszédlánc címe: Az isteni előrelátás.....	36
1. beszéd: Istenben a múlt, jelen és jövő.....	36
2. beszéd: És az ember szabad tettei?.....	36
3. beszéd: És az embernek üdvössége?.....	36
4. beszéd: És az üdvösség eszközei?.....	36
5. beszéd: Mindenki annyit kap, amennyi elég.....	36
I. beszédlánc címe: A tanító Mester.....	36
II. beszédlánc címe: A csodák és az ész.....	36
III. beszédlánc címe: A csodák teológiája.....	37
IV. beszédlánc címe: Duc in altum.....	37
V. beszédlánc címe: Az Úr tanításának módszerei.....	37
Függelék.....	37
I. beszédlánc címe: Az Úr és népe.....	37
II. beszédlánc címe: A Mester hatalma.....	37
III. beszédlánc címe: A Mester lelke.....	38
IV. beszédlánc címe: Az Úr arcvonása.....	38
B/ rész – c/ csoportja: a Szentlecke szövegéhez írt beszédek.....	38
Különálló beszédek.....	38
1. beszéd: Az Isten kinyilatkoztatása – az élet igazi mércéje.....	38
2. beszéd: Az emberi természet áhítozása.....	39
3. beszéd: Mi a mi legnagyobb reményünk?.....	39
4. beszéd: Megváltásunk isteni gyümölcse.....	40
5. beszéd: Kik tehát az „Isten szabadjai”?.....	40

1. beszéd: Az örök élet előkészülete	41
2. beszéd: Az eljövendő dicsőség	41
3. beszéd: Látszat világa – Isten világa	41
4. beszéd: A Lélek zsengeinek hordozói vagyunk	42
5. beszéd: Mindent Krisztusban birtoklunk	42
Beszédláncok	42
I. beszédlánc címe: Az emberi élet értékei	42
1. beszéd: Ki az élet igaz megvilágítója?	42
2. beszéd: Milyen a szenvedés valódi arca?	42
3. beszéd: Milyen a földi élet belső értéke?	42
4. beszéd: Mi az emberi élet legnagyobb kincse?	43
5. beszéd: Mi az emberi élet állandó fénysugara?	43
II. beszédlánc címe: Az emberi élet átváltozásai	43
1. beszéd: Mi az emberi élet valódi alakja?	43
2. beszéd: Mit hoz nekünk az Isten ígéje?	43
3. beszéd: Mit hoz Krisztus – a „nagyvilágnak”?	43
4. beszéd: Mit hoz nekem, a „kisvilágnak” a Mester?	43
5. beszéd: Mit hoz minden embernek a Mester?	44
III. beszédlánc címe: Az emberi látások	44
1. beszéd: Csillanó külsőségek észlelése	44
2. beszéd: A csábító izgatások felfogója	44
3. beszéd: A múlandók látása	44
4. beszéd: Az „örök Fény” fellobbanása	44
5. beszéd: Az Úr áldotta szemek varázslatos látása	44
IV. beszédlánc címe: Az emberi élet szabadsága	44
1. beszéd: Vágyainak vágya	44
2. beszéd: Élettörtetésének motora	44
3. beszéd: Áldozatosságának oka	44
4. beszéd: A földiektől való szabadulás áldása	44
5. beszéd: Az örök értékek boldog birtoklója	44

Előszó (1952)

Bevezetést írva, első kérdésünk az lenne: milyen gondolat adja meg ennek a vasárnapnak alaphangját és így mi lehetne ennek a vasárnapnak rövidre fogott vezérneve? Talán ez a fogalom fogná egybe liturgiájának tartalmát: „**a tiszta látás vasárnapja**”. Az egész ünnep ugyanis azt mutatja, hogy a liturgiában az ég felé törően eseng az ember „**megvilágító kegyelemért**”, majd a – vétel után – boldogan állapítja meg a saját életértékei skálájában az „**isteni elsőrendűségét**” és végül diadalmasan látja élet-szolgálatában a „**lelki szolgálat**” mindenek-felettségét. – Nagyon természetes, hogy ezeknek a gondolatoknak át kell csengeniük minden beszéden, de a **beszédalapok más és más alakja szerint** kisebb vagy nagyobb mértékben. – Így tehát az **A/ rész** két alcsoportra osztható: az egyik a **lelkiség és lelki szolgálat** mindenek-felettségének kérdéseivel foglalkozik. Alaphangunk lesz ez a tétel: „A nép nagy tömegben tódult hozzá, hogy hallgassa és betegségeiből gyógyulást nyerjen” /Lk 5,11/. Ebből azután levezethető az **önnön élet helyes szolgálatának** gondolata és **mások lelke gondozásának feladata**. – A másik alcsoport tematikája: **isteni fény** hatása alatt változó életünk értelmezése és a **fény**, a **vakság terhe**, az **örök álm** problémája, majd az életünk égboltjának **örök csillagképe** kérdéseinek megbeszélése. – A **B/ részben** azután az „írott liturgia” szövegeire építkezünk. Ebben a részben – **a/ csoportban** a „kis liturgia” szövegeit értékesítjük, majd – **b/ csoportban** az Evangélium szövegéből vesszük tételeinket. Jó itt megjegyezni, hogy – bár a konkrét Evangélium szövege legyen az alap, mégis – az ünnep vezető gondolatát csendítsük vissza beszédeinkben. Végül a – **c/ csoportban** a Szentlecke szövegét magyarázzuk. Ebben a részben erősebb ütemet fog kapni az ünnep alapgondolatainak harmadika, az „**Isten fiává fogadásnak**” égi kegye. – Lássuk most ezeket részleteiben.

* * *

A/ rész: az ünnep jellegéből levonható beszédek

a) alcsoport: Lelkiség, lelki szolgálat mindenek-felettsége

Elsősorban az volna a főkérdés: **hogyan látja meg helyesen** és Isten terve szerint **a hivatását az ember**? A felelet azután abban a mondatban cseng: **égi fénnel világítja** az ember rendeltetését az Isten, **tevékeny munkára indít** az Isten, majd a **helyesen látott** élethivatásban **önmagát, embertestvért** és **Istent szolgál** az ember. Lássuk most ezeket egyenként.

1. beszéd: Az Úr a mi életfényünk (Isten irányító szava)

Bev.: A Teremtő akarata a világ léte, és döntő rendelkezése a világ fejlődésének, alakulásának menete. Minden Isten szava szerint lett, van és lesz: „Minden ő általa lett, és nélküle semmi sem lett, ami lett” (Jn 1,3). – Az emberről pedig azt tudjuk, hogy magasabb rendű a természetlényeknél – Isten képe lévén –, épp ezért kérdezhető: kicsoda a nekünk adott életünkben az Isten? Ő hozott minket életbe; a Zsoltáros így zeng: „Az Úr az én világosságom és üdvösségem: kitől kellene félnem? Az Úr oltalmazza életemet: kitől kellene remegnem?” (Zsolt. 26,1). – De a kutató kíváncsi értelem embere részletesebben kérdezi: hogyan áll elénk a teljes megvilágításban a magyarázat?

1. Isten az értelem fényét lobbantó.

Mi a megismerés alapja? A „fénylobbantás” analógiájának gondolatánál úgy kellene felelnünk: a világosság. Sötétben nem lát az ember. Fényt kell gyűjtani! – Ez az emberi lélek értelme.

a) Az ember értelmét, amely felület és mélység vizsgáló, Isten adta a teremtéskor, a **lélekteremtéskor** – az **Istenképiség** adományával. Olvassuk csak az Írás szavát: „Meg is teremté az Isten az embert: a maga képére, az Isten képére teremtette...” (1Móz. 1,27)! Tehát értelmesnek teremtette... Mégpedig ilyen képességgel, amellyel a szent szöveg szerint szinte mindent elér: „Határt vet az ember a sötétségnek, és felkutatja mindennek a végét, a homály köveit és a halál árnyékát is” (Jób 28,3)...

b) De olyan nagy fénné lobbantotta az Isten az ember értelmét, hogy még mások számára is lehetővé teszi az igazi megismerést. Tehát nemcsak maga jut el a nagyobb tudáshoz, hanem testvéreit is

odasegíti. Ezért mondja a Mester: „Ti vagytok a világ világossága... Így világítson világosságtok az emberek előtt, hogy lássák jótetteiteket és magasztalják mennyei Atyátokat” (Mt 5,14 és 16). – Ez tehát a feladatot is világosan mutatja.

c) De megadta a Mindenható az emberi értelem Istentől való származtatásának tudatát lobbantó fényét is. Ez **szerény** alázatra és hódolatos meghajlásra készíti az embert. Ezért mondja az apostol: „Így senki sem dicsekedhetik Isten előtt. Általa vagytok ti Krisztus Jézusban, aki Istentől bölcsessé-
günnké, megigazulásunkká, megszentelődésünkkel és megváltásunkká lett. Így teljesült az Írás szava: „Aki dicsekszik, az Úrban dicsekedjék” (1Kor. 1,29-31). – Tehát Isten által, isteni Fénnyel ismeri meg és ismerteti meg az ember az Úr teremtette mindenséget.

2. Második magyarázó pont ezt mondja: Isten az értelem fényén át a világot, embert és Istent megismertető.

Az Isten lobbantotta fénycsóva iránya felület, mélység és magasság... De mi a **területe**?

a) Az egész **külső világ**... A megismerés célja azonban így hallatszik az Úr szavaiból: „...töltsétek be a földet, s hajtsátok uralmatok alá és uralkodjatok a tenger halain, az ég madarain s minden állaton, amely mozog a földön” (1Móz. 1,28).

b) De a megismerés további területe az ember **belső világa**. Ez már lélekismeretet hirdet. Ismerni akarom magam lelkivilágát és kutatva kutatom embertestvéreimét is. – Nem könnyű ez a feladat, az apostol is így ír erről: „Magam sem értem mit teszek, mert nem azt teszem, amit szeretnék, (a jót), hanem, amit gyűlölök, (a rosszat)” (Róm. 7,15). De lehetséges, mert: „Nekünk azonban Lelke által kinyilatkoztatta Isten, mert a Lélek mindent átlát, még Isten mélységeit is. Ki ismeri az ember bensőjét, ha nem az ember lelke, mely benne van? Éppúgy Isten bensőjét sem ismeri senki más, csak Isten Lelke” (1Kor. 2,10-11).

c) Tehát a **végtelen Isten léte** és élete is megismerésünk területe... **Létéhez** vezet a vertikális vizsgálat, de **lényének** megközelítéséhez segít a felfogott kinyilatkoztatás. – Itt a személyes Isten hangját és szeretetsugárzását érzem. Még az Íráson át is: „Ami ugyanis Istentől megismerhető, az világos előttük, mert Isten nyilvánvalóvá tette számukra. Hiszen, ami Benne láthatatlan: örök ereje és isteni mivolta, a világ teremtése óta művei alapján értelemmel fölismerhető (Róm. 1,29-20).

Bef.: Végül megdöbbenve kérdezzük: miért szól az Isten? Miért gyújt fényt az Isten? – A felelet a Teremtő Atya végtelen jóságának hirdetője: azért, hogy életünket értékeljük és az anyagi-szellemi kincseket felhasználjuk. Mégpedig mire? A tökéletes élet kibontására, amely végül is az örök életbe emelkedik. – Fényt lobbant az Isten, hogy annak világító erejével **örök Fényt** találjon az ember!

2. beszéd: Az Úr a mi életcélunk kipontozója

(Dogmatikus beszéd: Az emberi élet célja)

Bev.: Istent dicsőítő zengő hárfá a nagyvilág. „Dicsérjétek az Urat szent hajlékában, dicsérjétek őt az ég erős boltozatában” (Zsolt. 150,1). De kérdés: miért él a földön az Isten képmását alkotó ember-világ?

1. Hogy ismertté legyen az Isten.

A teremtés lényegében: Isten gondolatainak valósulása.

a) Ilyen a fenségesen szép „nagy természet”. Tárgyi fensége – Isten dicsérő. De tudatlansága miatt – sötétségben élő. A napsugár csak **külső** fényt vet, de az igaz élet valójában – ködben pihen.

b) De ennél nagyobb értékű – a parányinak látszó „kistermészet”, az ember. Ő is – tárgyian Istent dicsérő. De ő – alanyian **Istent ismerő**. Sőt Istent kutató. Majd Isten előtt **tudatosan** hódoló (Istentiszteletek!).

2. És tudatosan és boldogságban szolgálja az ember.

Az Isten fensége és végtelensége, ereje és hatalma **érvényt talál** – a nagyvilágban is, de **tudatos igazsággá** fokozást és **akarattal való behódoló imádást** – csak az ember ad a földön.

a) Az ember – Istent szolgáló.

b) Az ember – Istent szerető.

c) Az ember – Istenben boldogságot találó. Földön – mennyben.

Bef.: De honnét tudjuk mindezt? Isten teremtő tervéből. Elsősorban megszólal ez – a természetünkben. Az emberi természet **szorít** – Isten keresésre, Isten imádásra. Ezért ilyen – **minden nemzet**. Azután a kinyilatkoztatás is azt diktálja a „Decalogus” első parancsolatában, majd a krisztusi főparancsban hirdeti.

3. beszéd: Az Úr parancsának hűségesei (Erkölcsei beszéd: A hivatással dolgozók)

Bev.: Az isteni hang irányító és követést követelő parancs, mely előtt hűségesen hajlik meg az isteni nép, de Isten egész népe is. – Mi jellemzi Istennek ezeket a hivatottjait?

1. Isten parancsát hallják...

Az embert két füllel áldotta az Isten. A földön pihenő – egyikkel a földet, de másikkal az eget hallgatja... A Genezáret tavi halászok – a **Mester** szavában égi Atya szavát sejtik és azért hallgatják.

a) „Evezd a mélyre” (Lk 5,4)... Ez a halásznak szól... Engedelmességének jutalma a bőséges zsákmány. – De szólhat – lelki értelemben – nekünk is. Engedelmes munkánk jutalma – lelki gazdagodás.

b) „Vessétek ki fogásra a hálót...” (Lk 5,5)... Ez a halásznép munkáját akarja irányítani. Az engedelmesség jutalma – bőséges halfogás. – De szólhat ez – nekünk is. Úgy, hogy **emberlelkek** halászhálójuk legyünk. Az engedelmesség jutalma – bőséges lélekaláadás.

2. És Isten parancsát végrehajtják.

Tudják az Úr irányítását, értik ennek hivatását és várják ennek jutalmát. „Egy a törvényhozó és a bíró: ő, akinek hatalma van, hogy fölmentsen vagy elmarasztaljon” (Jak. 4,12). Épp ezért mit cselekszenek?

a) A „Tízparancsolat” – élettörvényünk létszen. Kőtáblára vésette az Úr és lélekbe vési Isten és az ember (Természetes törvény – törvénytéljesítés!)

b) A „Hegyi beszéd” – lélektartalmunk létszen. Szóban tanította Krisztus. Állandó tanítással hirdeti az Egyház. Írásba foglalta jórészt az Evangéliumokban. De lakozzék ez a lelkekben is!!

c) Az Egyház tanítása – kötelező törvényünké létszen. A Mester szava – alaptételek közlése. Az Egyház szava – a részleteknek kibontása is. Az Isten hűségesei: ezekre figyelők és ezek szerint élők!

Bef.: Hogyan lehetne Isten hűségeseit jellemeznünk? Egek felé táruló lelkek és Isten parancsa szerint tevékenykedő életek. – Kik ők? Isten szentjei. „... az igazak felvillannak, és olyanok, mint a szikra, mely a nádasban tovarapódzik; itélkeznek nemzeteken és uralkodnak népeken, s az Úr lesz a királyuk örökké” (Bölcs. 3,7-8).

4. beszéd: Lelkiszolgálatra hív minket az Isten (Erkölcsei beszéd: Milyen legyen az ember szolgálata?)

Bev.: A test és lélek **emberegységünk** természetesen **kettős** munkát követel tőlünk. A földi és égi „otthonunk” szintén a **kettős** munkára irányít. – Hogyan kellene megtalálni a helyes arányt?

1. Dolgozzék – a földiekben.

Az Isten helyez a földre és a testet is az Isten teremtette, tehát a földön földiekkel foglalkozzunk és a lelkiek értékeit előkészítjük!

a) Ez a föld – az otthonunk. Ide helyezett az Isten. Sőt elsőnek ezt a lakhelyet alkotta számunkra az Isten. Sőt programot is adott.

b) Ez a föld – a tápláló anyánk. Növényei, állatai, vizei a mi életfeltételeink. Mondja is az Úr: „Vette tehát az Úr Isten az embert s a Gyönyörűség paradicsomába helyezte, hogy művelje és őrizze meg” (1Móz. 2,15).

2. De fáradozzunk – a lelkiekben.

Azt azonban mindenki érzi, hogy a testnél több a lélek. A test a ház. A lélek a személyiség alapja és a lélek az élet isteniesítője. – Mire sarkall?

a) Lélegszolgálat – az egyéni feladatunk. Ember voltunk – egyetemes, isteni törvény alapján fejlődik. De lelki életünk – odaadó munkával gazdagodik. És szellemi életünk a természetfeletti életmagaslatig bontakozik. Mindez **egyéni** életre vonatkozik.

b) Lélek-hazaságítás – közösségi kötelességünk. Ez már kifelé ható kötelességünk. Embertestvéreinket is **arra az útra kell segíteni**, amely az emberi élet kiteljesülése csúcspontjának nevezhető. Mi mindnyájan **Isten fiai** vagyunk; erre az életre segíteni másokat – **szent életfeladatunk**.

Bef.: Mit jelent mindez? Végül is azt, hogy a **lélekszolgálat feladata** mindennél nagyobb és magasabb rendű kötelesség. Ezt szolgálj!

5. beszéd: És mindezt – Istenért

(Dogmatikus beszéd: Szolgálatunk lényege: Isten dicsősége)

Bev.: A végtelen Isten a létezés központja, értelme és célja. Minden Belőle, Benne és Érte. – Az ember szolgálata sem lehet más, mert ő is része a nagy világmindenségnek. De van-e valamiféle ki-pontozható különbség a „nagyvilág” Isten dicsőítése és a „kisvilág” Isten szolgálata között? Mit tesz az egyik és mit a másik?

1. Tárgyi létével dicséri az Istent – az egyik.

Ennek a tételnek részletei a következők:

a) Dicséret – a léte. **Tárgy** a világ és **tárgyilag** dicséri az égi Teremtőt. Szinte így fogalmazhatnám: minél tökéletesebb a mű, annál magasztaltabb a művész.

b) Ennek ellenére pusztulás – a vége. **Tárgy**, tehát **tárgyként** zuhan vissza a semmiségbe... Hívását teljesítette és így életcélját befejezte. – Ne szomorkodjunk rajta. Isten hatalmas és teremtő ereje jövő világok hordozója.

2. Alanyi személyiségével dicsőíti – a másik.

Ez már a szellemi lényekre, és itt elsősorban az emberre kell gondolni. – Kicsoda az ember? Az Írás szerint: „Meg is teremté az Isten az embert: a maga képére, az Isten képére teremtette” (1Móz. 1,27). – A bölcselő szerint: élő, alanyi – személy.

a) Alany, személy lévén az ember, tudatos akarattal hódol. Meghajol, mert ismer és akar. Lám! Mennyivel **magasabb rendű** ez az emberi alanyi hódolat – a világ tárgyi Isten dicsőítésénél.

b) Személy, Isten fiává nemesedett személy lévén az ember, **sohasem győz rajta az enyészet ereje**. Végnélküli alannyá, személlyé tette őt az Úr kegye; és éppen alanyisága, majd istenfiúsága miatt sohasem lesz semmivé vethető és a „nemléte” süllyedő pusztuló és értéktelen tárgy.

Bef.: A végtelen Atya mindenek központja és a paráynak látszó embernek atyai boldogítója. Ezt látni annyi, mint az élet boldogságát élni.

*

– Ide csatlakoztathatnánk azután olyan beszédvázlatokat, amelyek az ember részéről való **szolgálat részleteire** terjeszkednének ki. A gondolatkapcsolást ez a híd adná: ha ilyen módon kell látni és ismerni a felénk forduló Istent, akkor milyen úton járjon az Istent tisztelni akaró ember?

1. beszéd: A látó és cselekvő

(Erkölcsei beszéd: Az emberi látás és élet)

Bev.: Miért a fényvetés?... A helyes életút mutatására. – Mit tegyen tehát az ember?

1. Ne saját gyengelobbanásos fényvetésű útra lépjen. Az ember ugyanis igen könnyen indul **teljesen** maga életútjára.

a) Lehet ez – emberi „elgondolás”. Lehet ez – ösztönös életútkövetés (homo animalis). Lehet ez – hirtelen fellobbanás (homo irascibilis). Lehet ez – öngóg sugallta büszkeség (homo superbus).

b) Lehet ez – „tudományos” megállapítás (homo scientifiens). Ha igazi és tárgyi kutatáson indul és halad, akkor igen-igen jó. Ezt keresni kell. De óvakodj a tudás öngógjétől!!

2. Hanem a Mester jelezte útra térjen.

Ez az alázatos ember első lépése. Higgy ebben: „Én vagyok az út, az igazság és az élet” (Jn 14,6). Ha pedig hiszsz ebben, akkor kövesd a következőket.

a) Lépj reá – a szűk ösvényre. Az emberi élet zarándokút. Milyen legyen ez az út? Hallgasd a Bölcs szavát: „Mert a parancs szövétnék, a tanítás világosság, s a fegyelem feddése az életre vezető út” (Péld. 6,23). És taposd a szűk ösvényt. „Tágas a kapu és széles az út, mely a pusztulásba visz, – bizony sokan mennek be rajta. De milyen szűk a kapu és milyen keskeny az út, mely az életre visz, – bizony kevesen találják meg azt” (Mt 7,13-14).

b) Hogy elvezessen az Isten országába. Az ember főcélját ez a tétel jelzi: „Aki szeret engem, megtartja tanításomat. Atyám is szeretni fogja őt, hozzá megyünk és benne fogunk lakni” (Jn 14,23). – De ezt a célt a földi zarándokélet munkáján át lehet megközelíteni. Igaz ugyan, hogy Isten kegyelme az **alap**, de igaz az is, hogy az ember élete a **kivirágzó élethajtás**. Igaz ez: „Én vagyok a szőlőtő, ti pedig a szőlővesszők. Aki bennem marad és én őbenne, az bő termést hoz. Hiszen nélkülem semmit sem te-

hettek” (Jn 15,5). De ez is igaz: „Amint a test lélek nélkül holt, úgy a hit is holt tettek nélkül” (Jak.2,26).

Bef.: Végül kérdezzük: honnét **ez a látás?** A felelet ez: mivel isteni szemmel való látása az életnek, azért az Istentől. Erről szól az Írás mondván: „Az igazi világosság, mely minden embert megvilágosít” (Jn 1,9).

2. beszéd: Alakuljak át isteni zarándokká!

(Erkölcsei beszéd: Mivé legyen az ember?)

Bev.: Kicsoda járhatja az isteni életutat? Úgy is kérdezhetném: hogyan tudnék én is isteni zarándok köntöst ölteni magamra?

1. Boldogan mondjam: képesít erre Isten.

Egyetemesen szól az Írás szava: „Népek jönnek majd világosságodhoz, és királyok a neked támadt fényességhez” (Iz. 60,3). Azért, mert erre képesíti, ennek a lélekfénynek befogadására képesíti őket az Isten.

a) Megszentelő kegyelemmel. Persze ennek **tárgyi** valósága nem igei hívás, hanem **kegyelmi** bő közlés. Mindenki kapja. „Mindegyikünk annyi kegyelmet kapott ajándékba, amennyit Krisztus adott” (Ef. 4,7). És mindenkinek elégséges adatik: „Elég neked az én kegyelmem, mert az erő gyöngeségedben lesz teljessé” (2Kor. 12,9).

b) A Szentlecke ajándékaival. Ezekről már a próféta szól: „És rajta lesz majd az Úr lelke: a bölcsesség és az értelem lelke, a tanács és az erősség lelke, a tudás és a jámborság lelke” (Iz. 11,2). – De az Újszövetség tanítása is mondja: „De amikor a Szentlecke leszáll rátok, erőben részesültök, úgyhogy tanúságot tesztek majd rólam Jeruzsálemben, meg egész Judeában és Szamariában, sőt egészen a föld végső határáig” (Ap.Csel. 1,8).

c) És a belénk öntött isteni erényekkel a hit, remény és szeretet erényeiről van szó. Az egyik az Isten tekintélye előtt hódolás készsége, a másik a jövő élet elérése lehetőségének várása, a harmadik pedig az Istennel való teljes egyesülés birtoklása. Bár a földön indul, de az égben teljesül. „Most megmarad a hit, remény, szeretet, ez a három, de köztük a legnagyobb a szeretet. Törekedjete a szeretetre!” (1Kor. 13,13).

2. Csak teremtem életté, amit adott az Isten. Ez tehát az isteni ajándék **alanyi** értékelése. **Életté** teremtése. Miben áll ez?

a) **Legyek nagyobb, mint a föld lényei!** Ez öntudat kérdése. Legyek olyan tudatos lény, aki a föld urának és az ég várományosának tartsam magamat. „...mi is sóhajtozunk és várjuk a fogadott fiúságot, testünk megváltását” (Róm. 8,23).

b) **Éljek minden mozdulatomban – az isteni kegyelemből!** Ez az élet kérdése. Inkább azt mondatnám: **gyökéret kérdés.** Valóságban ezt jelenti: nem csak a földből, hanem Istenből akarok élni!

c) **Legyek földi életemben is egekért dolgozó és fáradozó!** Ebben már igen sok: a célratörés. Nem akarok és fogok megelégedni a földiekkel, hanem életelvémmé teszem: „Hiszen a természet is hiábavalóságnak van alávetve, nem önként, hanem a miatt, aki alávetette. De megmarad az a reménye, hogy a mulandóság szolgálai állapotából fölszabadul Isten fiainak dicsőséges szabadságára” (Róm. 8,20-21). Igen! Az én életem örök felszabadulást igényel – Isten országára.

Bef.: Így azután mi léssen az életem? A teremtő és lelket lehelő Istentől való indulás, a küzdelmes földön való dolgozás és a boldogító istenfiúságban Atyámhoz való hazatérés.

3. beszéd: Telítsük lelkünket – szeretettel

(Erkölcsei beszéd: A szeretet kincse)

Bev.: „az Isten szeretet” (1Jn. 4,8). – És az ember? Léven Isten képe, telítse lelkét a legnagyobb kincssel, a szeretettel. – Hogy valósítható ez az isteni tökéletesedés?

1. Hallgatva követjük az Isten parancsait.

Az Úr jelzi, hogy hogyan lehet életünk az Úr szeretetének tartálya.

a) Duc in altum! (Lk 5,4). Ha nehéz, sőt lehetetlennek látszó útra indít az Úr, akkor is állj munká-ba!

b) Deus refugium meum. „Uram, én erősségem, menedékem és megszabadítóm; Én Istenem, segítségem, kiben reménykedem, oltalmazóm, megmentő szarvam, ki fölemelsz engem” (Zsolt. 17,3).

Bízzál, hogy veled lesz az Úr. Íme, ez a nekilendülés az Úr szeretetének biztos jele.

2. Majd állandó lélek kapcsolattal veszem a szeretet kegyelmeit.

Ez a kapcsolat így jellemezhető:

a) Ég felé szálljon a lélek. De minden lélek! „Népek jönnek majd világosságodhoz, és királyok a neked támadt fényességhez” (Iz. 60,3).

b) Egekből kapjon az áhító ember! Ennek erejét így írja le a próféta: „A jövevények fiait pedig, kik az Úrhoz csatlakoznak, hogy szolgáljanak neki és szeressék nevét... és megtartja szövetségemet: elvezetem szent hegyemre és megörvendeztetem imádságom házában” (Iz. 56,6-7). – Így azután az Isten szeretetét kérjük és ennek bőségét vesszük.

Bef.: Ha az Isten a Szeretet, akkor az Isten képe, az ember legyen a szeretetet vevő és szeretetet szóró.

4. beszéd: Gazdagodjunk a szeretet cselekedeteivel

(Erkölcsi beszéd: A szeretet cselekedetek)

Bev.: Az isteni élet gyökérzete a szeretet. Ezért zengi a szeretet himnuszát Szt. Pál (1Kor. 13,13). – De kérdés marad: miképpen dolgozzék az ember életében?

1. Tevékeny legyen – embertestvér felé.

A szeretet tevékenysége nemcsak elviselés, hanem pozitív szórás.

a) Magamon kezdjem a munkát: szeressem úgy magamat, hogy mindent, ami az örök célba segít, magamnak szerezzem (szenvedést is!).

b) Másokon folytassam. Ez már a felebarát felé való fordulás. Valósítása a Mester parancsának: „Új parancsot adok nektek: Szeressétek egymást! Amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek egymást ti is” (Jn 13,34).

2. Tevékeny legyen – Isten felé.

Legyen az emberi lélek egekre feszülő, de a földön Istenért dolgozó.

a) Áldozat legyen az élet. Isten áldozatot fogad el Egyszülöttjétől; az Isten áldozatos erőfeszítést kér – embergyermekétől.

b) Lelkieként áldozzon az emberi élet. Itt már konkrétan lép elénk az áldozat módja! Lényeg: mondjunk le sok javunkról és osszuk ki embertestvéreinknek.

c) Így azután Istenért dolgozik az élet. Igaz, hogy ez a szolgálat **közvetett** szolgálat; de így is Isten szolgálat. –Ha azonban **közvetlen** szolgálatra hív az Úr, akkor **hivatást** ad, és azt kövesd (papi, szerzetesi stb. hivatás)

Bef.: Az ember azonban **csak** akkor léssen Istenért dolgozó, ha életében nem szavakkal, hanem **tettekkel** dicséri az Urat. Ennek pedig ez a lényege: szeretetet szórok az ember felé és ezzel indulva szeretetet mutatok Isten felé.

5. beszéd: Így gazdagodunk az örök élet kincseivel

(Erkölcsi beszéd: Az örök élet kincsei legyenek értékeink)

Bev.: Az Egyház tanítása szerint az isteni szeretet a legnagyobb életkincs. – Kérdés tehát: hogyan teszi boldoggá az ember életét az Istennek szeretetajándéka?

1. Földi életünk is égi kegyelemből virágzik.

a) Aki **csak földies ítéllettel** nézi életét, az ködös, szenvedő és elégedetlen letörtségben éli életét (homo naturalis).

b) Aki azonban **Isten szeretet-kegyelmével töltekezik**, az virulóvá teheti földi életét (homo supernaturalis)...

2. Örök életünk pedig Isten jelenlétében diadalmaskodik.

Minden tettünk és tevékenységünk gyűjtés és halmozás. Vigyázz azonban: „Ne gyűjtsetek kincset a földön, ahol moly és rozsdá emészt, ahol tolvajok betörnek és lopnak” (Mt 6,19).

a) Az isteni élet tettei – örök értékek. Miért? Mert gyökérzetük az isteni természet, azaz a megszentelő kegyelem.

b) Az örök értékek pedig: életvirágzás. Miért? Mert az örök élet kapuján túl az igazi Úr az **Élet Ura**, és az Élet Ura otthonának lakója – az Isten üdvözültje.

Bef.: Az ilyen életgazdagodás a földi és örök életünk boldogságának megoldása. Boldoggá teszi

földi életünket az Istennel élés szent ereje és boldogítja életünket az örök hazában.

*

– Ugyancsak felvethető volna az igaz látás vasárnapján: hogyan láthatnók meg helyesen és eredményesen, majd hogyan **szolgálhatnók** Isten terve szerint és valóságban az emberi lelkek áhította **békességet**? Természetesen, hogy itt is azt kell kimutatni, hogy az Isten a világ Élterője, és a Belőle áradó, átvett, értékesített **szeretet** a földi békesség megszerzésének eszköze.

1. beszéd: A „közös nevezőre hozás” művészete

Bev.: Szól az „50 éves találkozó embere” a tizenöt évvel ezelőtt vele, mint elnökkel, szemben ülő ifjú nemzedékhez. Miről? „Te Deum”-ról? Nem. Számtani feladatról...?.. A közös nevezőre hozás feladatáról. – Négy pontot szögeztek le.

1. Az emberek – törtek az Isten nagy számtankönyvében... 1/2, 2/3, 3/4... Mégis egységet alkotnak, mert Isten népei... De annál különösebb, hogy **egész egyedek**... Mindenki külön személy... „Per se sonans persona!

2. Az emberek összeadandók, mert egy Atya gyermekei. Így lesznek itthon **békésen** élő testvérek és ott – Isten gyermekei. De hogyan? Hogyan?

3. Az emberek közös nevezőre hozandók.

Mi ez? A számtan szerint a számsorban. – És az életben? Szintén lehető! De mi a közös nevező? Mesterem tanítja: a **szeretet**. – Ha a számtan szerint a közös nevező hányadosát **kiemelem** a nevezők értékéből és szorzással **beleviszem** a számláló számába, akkor **közös nevező alapján** egységesen összefoglalható lesz a számsor. – Hogy lesz ez az életben? Az egyik ember értékéből átviszem a másikba, és így a **szeretet alapján** egy nevezőjűek lesznek az emberek. – Így mi áll elő? Testvérek – Isten atyaságában. – Marad-e ellenség? Nem! Nekünk akkor nincs ellenségünk. Legfeljebb –tévelygő testvérünk. De azokat Isten szeretetével hazahozzuk! Átöleljük. Ha az „Areopag” felelősei felé szólhatnánk... Harsona zengene... búgó orgona szólna... a szeretet tilinkója muzsikálna... **Átalakulna** az élet **embertestvérek szent közösségévé!** Mi élne közöttünk? Szent és áhított béke! Béke! Szeretetteljes béke. Olyan, aminőt angyali ajkak hirdettek mondván: „Dicsőség a magasságban Istennek, és békeség a földön a jóakarátú embereknek” (Lk 2,14).

4. A negyedik mondás így szólna: a szeretet nevezője úgy lesz „élettörtjeink nevezője”, hogy egymás értékét átvéve leszünk Isten házanépe.

Kell **átvennünk** egymástól és így gyarapodunk!!! Azután adnunk kell: szeretetből! – Mi lesz az eredmény? Gyönyörű, szeretetteljes béke, amelyet egy osztály békés közösségi egysége mutat. Ott – „osztálybecsület”, itt – emberszeretet és közösségi kapcsolat.

Bev.: De elérhető-e ez? Énnekem nem adatott más hatalom, mint a **kézenfogás** hatalma, hogy odavezesselek az Úr oltárához, ahol a szeretet forrása csordul, és így az emberiség szent békéjének itala hörpíndhető. Ez az én békeszolgálatom és szent hivatásom. – És mit hoz ez nektek? Földön testvéries békét, az örök világban pedig örök és boldog találkozást.

2. beszéd: A szeretet módjai

(1959)

Bev.: Szt.Pál a szeretet isteni dalnoka, ma pontokba szedve dalolja el a szeretet gyakorlati énekét. Az ihletett ének két részből áll: mit **ne** tegyetek és **mit** tegyetek!

1. Mit kerüljön tehát az ember? Olyan szeretetet, amely **szó** és **nyelv**...

a) Szó... Az elröppenő hang; még akkor is **csak** ilyen, ha lélekből fakadt. Lehet: részvét szava, lehet: vigasztaló szó, lehet: ígérő szó... De – **csak** szó.

b) Nyelv... Bár ez is szavak ismétlése, de sok-sok szó és gyakori ismétlése. Lehet: teregető magyarázat, lehet: hízelgő behódolás és lehet: hamisan beszélő alázkodás... De ez is – **csak** beszéd.

2. De oktató szó hangzik azt illetőleg is: mit tegyen az ember? Itt tehát a szeretet gyakorlásának **pozitív** módjáról van szó.

a) A **tettek** szeretetét gyakorold! Ez lehet: fizikai segítség, ez lehet: lelki sugárzás és lehet: szellemi megemelés. Valóságban: **kenyéradás** az első, **tanítás** a második és **kegyelemközlés** a harmadik.

b) Az igazságban való szeretet. Értelme: saját érdekeid **arányos** elgondolása mellett légy más **reá-szorulók** gyámolítója.

Bef.: És mi ez? A kitárt lélek szóró gesztusa, amely az Úr adta **Eucharisztia nyújtásban** látható példa **követése!** Magát adta a szeretet teljességében!!! Mi is mindent adjunk – szeretetből!!!

3. beszéd: Az ismeretlen Istennek (1952)

Bev.: Szt. Pál az Areopag előtt állva ezt a tételt olvasta az oltáron: „Az ismeretlen Istennek”... Az volt tehát annak a kornak problémája, hogy tisztelendő az ismeretlen istenség. – De kérdezném: mi a mi, a mai ember életének legnagyobb problémája? Tolsztoj művével felelek: **„Háború, vagy béke”?**

1. Problémánk – a béke megszerzése.

Egyházunk a dögvész, éhség és háború ellen imádkozik. A Messiás érkezését így énekli az angyal: „Dicsőség a magasságban Istennek, és békesség a földön a jóakarátú embereknek” (Lk 2,14). Pápánk címere: Pax. – Imáink: pax vobis. Tehát **akarjuk** a békét. De hogyan szerezzük meg?

a) A fejlődés útja és a kiérdeklés – béke.

b) Az életboldogság réve – a béke birtoklása.

2. Feladatunk – a lélekbéke alapjainak felépítése.

a) Magunkban...

b) A családban...

c) Emberközösségben... Ne felejtsd el: „Távoltartja magát az Úr a gonoszoktól, de meghallgatja az igazak imáját” (Péld. 15,29). „Nincs békéjük az istenteleneknek, – úgy mond az Úr” (Iz. 48,22).

Bef.: Egy szó kevés. De Szt. Pálnak is azt mondták: „Erről majd még máskor is meghallgatunk téged” (Ap.Csel. 17,32). Itt az Isten felel: hallani akartak többször is... Imádkozzunk, kopogtassunk, és leszáll az ég Békéje.

*

– Ide csatolunk még **általános jelleggel** az egész mise tartalmi tételeit összefogó tervezet-vázat.

1. beszéd (általános jellegű): **A Lélek erősítette ember**
2. beszéd (Szentlecke): **A „fogadott fiúság” isteni értéke**
3. beszéd (Evangelium): **Az Úr hálójának megvetői**

Bev.: Az „Úr házanépe” – az élet tengerének lakója. – De hogyan kerülnek az Úr világába?

1. Halászatot küld az Úr.

a) Földi a munka.

b) Lelki a cél.

2. Az „örök élet vizeire” juttat az Úr.

a) Áldó szeretet az Úré.

b) Boldogító élet az emberé.

Bef.: Istenéi vagyunk.

*

b) *alcsoport: Isteni fény hatása alatt változó életünk értelmezése*

B/ rész – a/ csoportja: a „kis liturgia” szövegeihez írt beszédek

Itt az alaphang – dicsőítő és az isteni fényadás magasztaló, az égi látást kegyként értékelő, vagy leesdő, illetve ezért köszönetet mondó létszen. – Bár ezek a beszédvázlatok is dogmatikai, erkölcsi stb. jelleget árulnak el, mégis – a Zsoltárok diadalára hangolódva – dalos, diadalmas, égi zenére rezonáló örömhangok dalával fejtegetse igazságait. – Lássuk ezeket egyenként.

1. (Introitus) beszéd: Égi fényedet add nekem, Uram!

(Erkölcsei beszéd: Isten fénye – emberi út megvilágítója)

„Az Úr az én világosságom és üdvösségem: kitől kellene félnem? Az Úr oltalmazza életemet: kitől kellene rettegnem? Ha közelednek felém a gonoszok, hogy egyék húsomat, ellenségeim, akik szorongatnak, maguk botlanak meg és elesnek” (Zsolt. 26,12).

Bev.: Lámpafény nélkül nem járnak az országutakon – sötét éjszakák idején. – És az ember **valóságos életútján**?... Mi mutatja meg a helyes utat?

1. Égi fény – a helyes mutatója. De az „égi” nem csak jelző, hanem **eredetét** jelző meghatározás.

a) Kinyilatkoztatás lángja kell. Miért van ez így? Mert az Isten személyes kapcsolata, személyes érintkezése nélkül csak a **teremtés törvénye** él bennünk, de az élet értelme, az Isten lényege meg sem közelíthető. Pedig ez **kell** az emberszemélynek!

b) Hogy fénye mellett járja útját az ember. Az Isten szava vagy fénye tehát –igazságot mutató. De az Isten igazságai az ember életében – dinamikai tényezők. Az ember nem igazság gyűjtő, hanem isteni igazság élő.

2. Égi tűz – a helyes járás indítója. A fénynek világító hatása mellett **melegítő** ereje is nagyon... Isten fénye is ilyen.

a) Csak **látnom** kell az utat? – kérdezhetném. Nem! Az Isten fénye – **hevíti** is lelkemet. Fénycsóvat vet az életútra és meglendíti, felhevíti és tüzesíti életemet.

b) Járnom kell az Úr jelölte életösvényt. Ezért van minden hevítés... A járást segíti, azaz **elősegíti** a fény, de a járást indítja, lendíti a tűz, a hev. – És ez mi? Az Isten szeretetének belénk oltott és bennünk égő tüze.

Bef.: Az igazi „**életmécs**” a kegyelem olajával telített és Lélek tüzével lobbantott emberi lélek!

2. (Introitus) beszéd: Mi lesz erőm megindító alapja?

(Dogmatikus beszéd: Isten jelenlétének tudata)

Bev.: Az ember életét a tevékenység jellemzi. De ennek lendületét **saját ereje**, de mindenekfelett **Isten ereje** biztosítja. – És magam erejét milyen Isten adta ismeret, értelmi fény, kinyilatkoztatott ige fokozza?

1. Tudom, hogy Isten fia vagyok.

Íme az első ismeret. Van ebben a világanyasága kizárólagosságának megtagadása, de van benne Isten atyaságának ismerete. – Mi ez?

a) Ez erőt adó tudat. Uram az Isten? Így hódolok. De Atyám is az Isten? Igen. Így – szeretek. Végül Isten fia vagyok? Igen. Így – szeretve boldog és erős vagyok.

b) Ez harcban segítő ismeret. Mít hoz továbbá gyakorlatilag ez a tudat nekem? Segítő erőt, mert velem az Isten. Győzelmes erőt, mert Magához akar juttatni az atyai szeretet.

2. Így bizakodva diadalt arathatok.

Íme: erőm lesz az Isten, és így győzhet az ember. Mégpedig az Isten jelenlétének tudata, amely tárgyilag is a kegyelemközlés ténye.

a) Isten velem... Lehet-e tehát gyarló és elesett az ember? A **tudat** maga – feltüzel. A **valóságos** jelenlét pedig – kegyelmet közvetít.

b) Isten – a győzelem. Az élet alkotója, irányítója és célbafuttatója az Isten. Istennel csak győzni lehet. – És aki nem győz?... Az eltávolodott **maga** az Istentől. – De még itt is az **Isten vonzó bűvkörében** marad. Így lehetséges – a megtérés!

Bef.: Az ember tevékenysége – életdiadalra tör. Isten jelenlétében – biztos a diadal!

*

1. (Oratio) beszéd: Világ és Egyház

(Erkölcsei beszéd: Világ és Egyház működése)

Bev.: A mai könyörgést a megvilágított értelem indítja az Úrhoz, mert átérezve a földi és lelki ott-

hon jelentőségét, ezek áldó segítésére eseng. – Világ és Egyház az élet területe. – Hogyan?

1. A világ a mi életünk kerete.

Mi a világ és milyenné legyen égi kegyelmeddel?

a) A mindenség és föld a mi házuk. Ide helyeztél, itt pereg le földi „előkészületi” életünk.

b) A Te áldással legyen a világ a mi békés boldogságunk. A földi boldogság nem tilalmas és bűnös. A földi boldogság – az élet fűszere és előre lökője. Ezt az „ég Ura” kínálja, hogy a „föld ura”, az ember élvezze („Weltflucht” – nem kereszténység). „Örvendjete az Úrban szüntelen! Újra csak azt mondom: örvendjete!” (Fil. 4,4).

2. Az Egyház a mi lelkiéletünk égi szentélye. De a jó Mester a földön olyan otthont is készített, amelyben a lélek igényei teljesülnek (ez az otthon földön kezdődik és örök életben is otthonunk). – Kitől eredt?

a) Krisztus alapította – megszentelésünkre. Péternek szól az ige: „Te Péter vagy. Erre a sziklára építem Egyházamat és a pokol kapui nem vesznek erőt rajta. Neked adom a mennyek országa kulcsait” (Mt 16,18-19). – Apostol ajkon szól a képletes beszéd: „Az Egyház a Krisztus teste. A test ugyan egy, de sok tagja van. A testnek ez a sok tagja mégis egy test. Így Krisztus is. Mi ugyanis mindnyájan egy Lélekben egy testté lettünk a keresztség által...” „(Az Atya) mindent lába alá vetett és az egész Egyház fejévé tette őt: ez az ő teste és teljessége, aki mindent mindenben betölt” (1Kor. 12,12-13 és Ef. 1,22-23).

b) Krisztus szervezte – közösségi szolgálatunkra. Együttes életet éljen itt az ember. Együttes boldogságot élvezzen ott a lélek.

Bef.: Ezt a két otthont kérje maga számára az ember! Ha az Úr áldása kíséri ezt a két életkeretet, akkor boldog lesz az élete a föld emberének.

*

1. (Graduale) beszéd: Világító Fényed lélekhatása

(Erkölcsi beszéd: Az igazi önismeret alapja)

„Segíts rajtunk, szabadító Istenünk, és neved dicsőségéért ments meg, Uram, minket, hogy ne mondják a pogányok között: hol van az ő Istenük?” (Zsolt. 78,9-10).

Bev.: Befelé is látni kell, és így értékelhető önmagunk élete. – Kérdés: mit látok magamban az égi Fény sugárvetésekor?

1. Fényednél látom – bűneimet.

Az ember igazi önismeretét – az Isten fénye biztosítja.

a) Emberi ítéletem ugyanis a tett pillanatában – jónak ítélte. – Így akaratom gyengesége – a pillanatnyi élvezetvagy hatása alatt döntött. – Ez az emberi látás eredménye.

b) Isten fényvetése azonban megváltoztatta ítéletemet. Most beismerem, hogy a „következő bűnököt követtem el” (egyházi formula). – Íme! Ez az isteni látás csodás, színeváltozást hozó eredője.

2. Ilyen világítása mellett törten verem mellemet. Így látván – a jónak ítélte tett „bűnökké” válik. – Mit teszel ezután, mint bűnös ember?: Bűnöztem! Eltévelyedtem!...

a) Erősítjük a beismerést: bűnöztem! Eltévelyedtem! Ez már – bánkódó mellverés, amely az Istenre találás első lépése. – Hogyan térjek haza? – kérdezem.

b) De a lényeges töprengést is ismételve értékeljük: hogyan térjek haza? – Ez már a keresés tapogatózó lépése. Itt –célra segít a jószívű Mester.

c) Hogyan mossam meg szennyes lelkem? E következő lépés további emelkedést jelentő. Ez már a helyes módszer nyomozása. Itt a tisztulás forrásához segít – a jószágos Pásztor.

Bef.: A bűn látása után – a tisztulás kérdése mered elem... De ebben a kérdésben –Isten lelkét kellene látnom (Figyelem! Következő beszéd fejtegeti).

2. (Graduale) beszéd: Világító Fényed biztató fényvetése

(Dogmatikus beszéd: Isten irgalma)

„Segíts rajtunk, szabadító Istenünk, és neved dicsőségéért ments meg, Uram, minket, bocsásd meg nevedért bűneinket” (Zsolt. 78,9).

Bev.: De égi tüzed még eléd is veti fényét és arra tanít, hogy Te irgalmas vagy, Uram! – Mit jelent ez nekem? Valóban olyan isteni megvilágítást, amely az Istenhez térés lehetőségével biztat. – Hogyan hangzik ez a tétel?

1. Végtelen Szeretet – az irgalomnak forrása.

Tartalma: Szeretet az Isten és irgalom forrása léssen bűnös emberi életnek.

a) Isten – Maga a Szeretet. Írás tanítja: „az Isten szeretet” (1Jn. 4,8). Lelkem örömmel hallgatja.

b) Isten teremtése – a Szeretet kiáradása. Írás tanítja, az értelem is így magyarázza, ezt olvashatjuk ki a Zsoltáros dicsőítéséből: „Hiszen ha nézem egedet, ujjaid alkotását, a holdat és a csillagokat, melyeket alapítottál: mi az ember, hogy figyelemre méltatod, és mi az emberfia, hogy meglátogatod? Kevéssé tetted őt kisebbé az angyaloknál, dicsőséggel és tisztelettel koronáztad meg, és kezded művei fölé állítottad” (Zsolt. 8,4-7)...

c) Az ember végnélküli életre szóló teremtése – az isteni Szeretet bőséges csordulása. Ebben van – kiválasztás (predestinatio). De van benne kegyes megbocsátás is (salvificatio).

2. Felém forduló szeretete pedig – lelkem gyógyulásának forrása.

Ezt a tételt is – megvilágosító kegyelemből tudom.

a) Fiad hozta a „fényt”. „Benne élet volt, és az élet volt az emberek világossága” (Jn 1,4).

b) Tanítványai lobbantják a fényt. „Ti vagytok a világ világossága ...világítson világosságtok az emberek előtt, hogy lássák jótetteiteket és magasztalják mennyei Atyátokat” (Mt 5,14 és 16).

c) Lelkünk átveszi és értékesíti ezt a fényt. „...és ha világosságot gyújtanak, nem teszik véka alá, hanem a tartóra, hogy világítson a ház minden lakójának” (Mt 5,15).

Bef.: Mi ez a valóságban? Isteni kinyilatkoztatás és lelket megörvendeztető **Isten látás**. Eredmény? Isten szava és kegye nyomán történő **léleknemesedés, újjászületés**.

*

1. (Offertorium) beszéd: Vakok „szemei”

(Szimbolikus beszéd: Fénytelen szemek)

„Nézz reám és hallgass meg, Uram, Istenem! Ragyogtasd fel szememet, hogy halálos álomba sohasem mondja ellenségem: Legyőztem!” (Zsolt. 12,4-5).

Bev.: Drága „fehérbotos” testvéreink járdát ütögető botocskáinak zaja, kongása pótolgatja a villanó szemek fénysugarvetését... Az élet nagy vándorútján járó embertestvérek beláthatatlan tömege botorkálva rajlik ezen az úton... – Két nagy csoport járja zarándokútját. Az egyik „kialudt lámpások” csoportja, a másik a „telített mécsesek” népe.

1. Életéjszakák kialudt lámpásait hordozza az egyik.

Természetes, hogy látszat szerint **üres a kéz**, de valóban ködösen **zavaros a szem** vagy rövid horizontra határolt a kilátás...

a) A ködös szem – beteg. Vagy **tárgyi** baj van rajta, vagy **átfutó** betegség zavarja. „Jaj nektek, kik a rosszat jönnek mondjátok, s a jót rossznak! Kik a sötétséget világossá teszitek, s a világosságot sötétséggé!” (Iz. 5,20). Nagy baj, mert így: „...ha szemed rossz, sötét lesz egész tested. Ha tehát a világosság benned sötétség, mekkora lesz maga a sötétség?” (Mt 6,23). – Még égi intést is kapunk: „Járjatok a világosságban, amíg a tiétek, különben elborít titeket a sötétség. Aki a sötétségben jár, nem tudja, hová megy” /Jn 12,35/.

b) A horizonttalan látó pedig csak a **földre** – lefelé, vagy a közeltávolba – **síkban** lát. Ezek a „látók” csak az anyagiakat, vagy csak a mulandókat szemlélik. Pedig tudni kellene: „Ha bűnbánatot nem tartunk, az Úr kezébe esünk, és nem az emberek kezébe” (Sir. 2,22); vagy: „Mit ér az embernek, ha az egész világot megnyeri is, de lelke kárt szenved?” (Mt 16,26).

2. Isten adta olajjal telítve – az életnek eget világító fáklyái.

Ebereknek állandó imája: „Bizony, te vagy, Uram, az én szövétnekem, te teszed, Uram, világossá sötétségem” (2Kir. 22,29). – De ez a **látás** – a lelkiek táruháza és az eget kárpitjának széthúzása. A **kegyelmi** szemek tehát:

a) **Így** látnak igazán. Ezt azért tartom **igazi** látásnak, mert ez az **egész emberi élet sötétségét** osztalja el. Ezért dicséri és magasztalja az Írás a Messiást mondván: „Él az Úr, áldott légy Istenem, magasztaltassál erős Isten, ki megmentettél engem” (2Kir. 22,47).

b) És egek magasságára és értékeire vetik fénycsóvjukat. Ezekre a sugárvetésekre kell ügyelni: „Vigyázz, hogy a világosság benned sötétség ne legyen!” (Lk 11,35). „Állandóan az Úrra tekint szemem, mert ő húzza ki lábamat a tórból” (Zsolt. 24,15). – De mindenkire áll a fenti szöveg, mert így folytatja a Zsoltáros: „Mindeneknek szeme benned bízik, Uram, és te idejében megadod ételüket” (Zsolt. 144,15). – Végül, hasonlattal szólva, ezek szeme ilyen léssen: „Szeme olyan, mint a lobogó tűz, fején ékes diadém, rajta olyan név, amelyet senki sem ismer, csak ő maga” (Jel.19,12).

Bef.: Kihalt szemek „meggyógyításának” az volna a **legnagyobb csodája**, ha **lélekfénnyel** és **egek világát** látnák égi pompázásban.

2. (Offertorium) beszéd: Az „örök álommal” szemben védj, Uram, engem!

(Erkölcsei beszéd: Az örök élet igénylése)

Bev.: Az anyaföld mélye – látszat szerint – az örök álom fénytelenységébe ragad... Ez volt a pogány **Hadész** is, ahol kialudtak a tüzek és fények. – De ez-e a mi imádkozó kérésünk tárgya?

1. Az „örök álom” ellen imádkozik a lélek.

Az emberi élet valóban a „fény élő alakja”.

a) Lát, értelmel, megvilágít – a nagy mindenségben. Nem sötétség és **élettelenység**, hanem **tevékeny előretörés** az egész élet. – Fizikai munka... tudományos munka... Sőt a legelemibb történés és alakulás mind, mind **élet**. Szent tehát ez minden vonalon. Emberélet sodra – az elernyedés elleni küzdelem.

b) De ennek elhalása ellen küzd imádkozó lélekkel is az ember.

2. Az „örök élet” kincséért fáradozik a lélek.

A földi értékek mulandósága világos. „Csupa hiúság, úgymond a prédikátor, csupa hiúság, minden csak hiúság!” (Préd. 1,2). „De elmúlik a világ és annak bűnös kívánsága. Csak aki megteszi Isten akaratát, az él örökké” (1Jn. 2,17).

a) Emberi lélek belső lendületével. Az apostol utasít: „Ha tehát Krisztussal föltámadtatok, keressétek ami odafönn van, arra irányuljon figyelmetek, ne a földiekre” (Kol. 3,1-2). De a lélek belső alaphangja és igénye is erre tör. Ezért rezonál a lélek!!

b) Isten adta kinyilatkoztatás biztossá erősíti kegyelmével. „Ilyen a holtak föltámadása is. Romlásra vetik el – romlatlannak támad föl. Dicsstelenül vetik el – dicsőségben támad föl. Erőtlenségben vetik el – erőben támad föl. Érzéki testet vetnek el – szellemi test támad föl” (1Kor. 15,42-44). Ugyanezt harsonázza az efezusi levél is: „Legyetek meggyőződve, hogy semmiféle paráznának, tisztátalannak, kapzsinak, vagyis bálványimádónak nincs öröksége Krisztus és az Isten országában” (Ef. 5,4). De még erősebb zengésű: „Kelj föl, te álmos, támadj föl holtodból és Krisztus rád ragyog” (Ef. 5,14).

Bef.: Ha az „anyaföld” hívogató dala – altató muzsika, akkor az égi otthon szimfóniája – **ébresztő dal** és végnélküli **életmuzsika**. Erre figyelj, ember!

*

1. (Secreta) beszéd: Hogy tudunk szolgálatba állni?

(Erkölcsei beszéd: A szolgálatunk alapfeltétele)

Bev.: Isten indít és segít, de az ember igen sokszor ellenáll. Miért? Mert robbanók az akarati megmozdulások. – Ki lesz ebben a segítő?

1. Az imádkozó ember könyörgése.

Ez – a lélek ég felé emelkedése.

a) Földet járó ember – égbe törekszik lelkével.

b) Ott szeretne élni, ahonnét jött a létbe!

2. Az imára hallgató Isten segítsége.

Ez – az ég leereszkedése.

a) Küldő – az Isten.

b) Tehát – áldóan Magához vezetve vonzó az isteni Szeretet.

Bef.: Csendes imában kérjük ezt és életünkben vegyük ennek égi áldását.

*

1. (Communio) beszéd: Életem égboltja (Dogmatikus beszéd: A védelmező Atya)

„Uram, én erősségem, menedékem és megszabadítóm; én Istenem, segítségem, kiben reménykedem. Oltalmazóm, megmentő szarvam, ki fölemelsz engem” (Zsolt. 17,3).

Bev.: Földünk felett húzódik az égboltozat, amelynek felületén csillagsoportok szórják fényüket. Gyarló emberi szem előtt **boltozat** az ég; valóban pedig a végnélkülinek látszó távolságoknak színezett láthatára. – De az Írás szava jelképszerűen szól az „égboltozatról”, amelynek különös tulajdonságot tulajdonít.

1. Védelemmel zárja életemet...

De természetesen a **jelképes beszéd** az ég Urát helyettesíti és Róla állapítja meg, hogy **emberi életünk védelmezője**.

a) Ennek az igazságát az Írás így hangoztatja: „Uram, én erősségem, menedékem és megszabadítóm; én Istenem, segítségem, kiben reménykedem. Oltalmazóm, megmentő szarvam, ki fölemelsz engem” (Zsolt. 17,3). „Erőssége az Úr azoknak, akik Őt félik, és szövetségét megmutatja nekik” (Zsolt. 24,14). „Ha azonban ennek a népnek nincsen bűne Isten előtt, nem tudunk majd ellentállni nekik, mert Istenünk védi őket, és mi az egész világ gúnytárgyává leszünk” (Judít 5,25). – Sőt ugyanezt a védelmet nyújtja a Mester Egyháza, amint ezt a nemzetek apostola tanítja: „...tudd, hogyan kell viselkedned az Isten házában, amely az élő Isten Egyháza s az igazság oszlopa és biztos alapja” (1Tim. 3,15).

b) Emberi értelmünk pedig arra utal, hogy a Végtelen a létünk alapja, fenntartója. „De becsületbeli dolognak tartottam, hogy ne ott hirdessem az evangéliumot, ahol Krisztus neve már ismerős volt, s ne a mástól rakott alapra építsek, mert írva van: „Akiknek nem hirdették, majd meglátják, s megértik majd, kik hírét sem hallották” (Róm. 25,20-21). – Majd a kinyilatkoztatással megvilágított értelem arra is juttat, hogy a létünk alapja és gyökérzete végül is égi Mesterünk. „A lerakott alapon kívül, amely Jézus Krisztus, mást senki sem rakhat” (1Kor. 3,11). Nem analogikusan, hanem valóságban. Az életrehozás csodájában. „Benne teremtett mindent a mennyben és a földön: a láthatatlanokat, a láthatókat, trónusokat, uralmakat, fejedelemségeket és hatalmasságokat” (Kol. 1,16). A gondviselő szeretetben (megváltás!). „Méltó vagy (Uram), hogy átvedd a könyvet és feltörd pecsétjeit. Hiszen megölték, de véreddel megváltottál minket Istennek minden törzsből, nyelvből, népből és nemzetből” (Jel. 5,9). A hazasegítő kegyelem-árasztásban: „Senki se becülje magát kelleténél többre, hanem gondolkodjék magáról mindenki józanul az Istentől neki juttatott hit mértéke szerint” (Róm. 12,3). „Mindezt azonban egy és ugyanaz a Lélek műveli, tetszése szerint osztva kinek-kinek” (1Kor. 12,11).

2. Örök tájakra ragadja lelkemet.

Merre mutat életem „lélekírányútja”? Van-e olyan igazi „Sarkcsillag”, amelynek büvköre vár?

a) Ember lelkem ösvágya – az atyai otthon. Nem tud az ember megelégedni a **földdel**... Sem a földi tudással... széppel... **Végnélküli** a vágya – a lélek szárnyacsapásában (Lásd: népek eszkatologikus vágya...).

b) Erről szól az Írás szava: „Kettő közt vívodom: Szeretnék megszabadulni, hogy Krisztussal legyenek... De hogy miattatok életben maradjak, az szükségesebb” (Fil. 1,23 és 24). Szinte reánk is áll a Mester „utolsó vacsorájának” szent imája, természetesen hasonlóképpen: „Vágyva vágytam arra, hogy elfogyasszam veletek ezt a húsvéti vacsorát, mielőtt szenvedek” (Lk 22,15).

c) Ezt értelmezi az emberi értelem és jót bírni akaró kitárulása. Ez már nem csak vágy, hanem a kinyilatkoztatás fényvetése után valósággá lett **élettartalom**. **Van** olyan lélekérték (kegyelmi életcselekedetek sora), amely a végnélküliség vonalán talál megnyugvást.

Bef.: **Ilyen** értelemben életem égboltjának Ura – Atyám, és annak háza – örök otthonom.

2. (Communio) beszéd: „Deus meus, adjutor meus!” (Erkölcsei beszéd: Kibe kapaszkodhatom?)

Bev.: Közismert gondolat: az édesanya keze a meleg és mindig segítő kéz és az édesanya karja az erős és védelmet nyújtó erő. – De kérdéssé tehető: vajon az **életút** nagyvonalú küzdelmeiben kinek kezébe kapaszkodhatom? A felelet egyszerű: egy a segítő, égi Atyánk!

1. Segítő kezét fogom...

Az Isten kezét – lévén szellem – nem láthatom, de **műveinek erejét és személyes szeretetének hozzám ereszkedését** észlelem.

a) Minden teremtett csillagban és parányban – élettelen és élő világban – Isten ereje mozog. „Hiszen ha nézem egedet, ujjaid alkotását, a holdat és a csillagokat, melyeket alapítottál...” (Zsolt. 8,4). – És az én testi-lelki életemben? Ott is a Teremtő ereje dohog. Reám is áll a Zsoltáros szava: „Uram, mily nagyok a te műveid! Bölcsességgel teremtetted valamennyit, és betöltötték a földet alkotásaid” (Zsolt. 103,24). „Jó az Úr mindenkihez, és köszönetes minden teremtményéhez” (Zsolt. 144,9).

b) De ezek felett **lelkiélet-bontakozásomban és végnélküli élelendületemben is** mindig tapasztalom az isteni személyes leereszkedést. Ő indít. „Benne élünk, vagyunk és mozgunk” (Ap.Csel. 17,28). Ő segít. „Véletlenek”, egyéni „csodás események”, sugallatok, megsejtések...: nem oktalan események. Figyelmezhathatunk erre az Írásra: „Hangja akkor a földet rendítette meg, most pedig azt igéri: „Még egyszer, s akkor nemcsak a földet, hanem az eget is megrendítem” (Zsid. 12,26).

2. Magához fonó kegyelmét érzem.

A személyes leereszkedésnek azután nem szabad **helyrajzi**, vagy csak **érzelmi kapcsolatára** gondolni. – Isten és ember kapcsolata: **személyesen belső**, elevenen lüktető, **életet fakasztó**, ezért: **vitális kapcsolat** (Bergson a lélekéletet „la vie jaillissante”, buggyanó robbanásnak mondja). – Mi itt a valóság?

a) A kegyelem az élet „közös nevezője”. Ez pedig alapjában: **Szeretet. Ebben** részesedik az ember: „Isten kegyelméből vagyok, ami vagyok...” (1Kor. 15,10).

b) De a kegyelem az élet lendítője. Ez a dinamika! „El ne hanyagold a benned lévő kegyelmet...” (1Tim. 4,14). Ez az a munka, amelyet **érdemszerzőnek** tanít az Egyház, és Isten és ember kapcsolatának, **hasonulásának** mond a katolikus neveléstan. „Ti férfiak szintén megértéssel éljétek együtt a gyöngébb asszonyi nemmel. Adjátok meg nekik a tiszteletet, mint akik örököstársai az élet kegyelmének, hogy imáitoknak le legyen akadály” (1Pét. 3,7).

Bef.: Lám igaz: Isten: **minden!** – Hogy így legyen, azért: „Lépjünk tehát bizalommal a kegyelem trónja elé, hogy irgalmat nyerjünk és kegyelmet találjunk, amikor segítségre van szükségünk” (Zsid. 4,16). Bizakodva imádkozzék az ember!

*

1. (Postcommunio) beszéd: Mit kérünk szent titkaid csodáiból?

(Erkölcsei beszéd: Kérésünk tárgya)

Bev.: Miután égbeszállt áldozatunk tömjénje, és lelkünkbe szállt égi Mesterünk csodás jelenléte, mit kér a távozni akaró ember?

1. Legyen tiszta a lelkünk.

a) Ez időrendileg a **jelenre** vonatkozó kérés. Végül is a jelen állandóságát szeretné...

b) **Tartalmilag** pedig: a tisztaság érintetlenségét áhítozza.

2. Legyen védett tiszta életünk. Ez a jövőt

a) Istentől várjuk az erőt.

b) Hogy istenien szép maradjon az élet.

Bef.: Íme, áldozatunk bemutatására törődötten léptünk az Úr szentélyébe. – Most azután megtisztultan állunk a küszöbön, de utolsó sóhajunk is az: véd, Uram, tiszta életünket!

* * *

B/ rész – b/ csoportja: napi Evangélium szövegéhez írt beszédek

A napi Evangélium szövege így hangzik: „Mikor egyszer Genezáret tavának partján állt, odasereglett hozzá a nép, hogy Isten igéjét hallgassa. Láta, hogy a tó szélén két bárka vesztegel. A halászok kiszálltak és hálókát mosogatták. Beszállt az egyik bárkába, amely Simoné volt, és kérte, hogy lökje el kissé a parttól. Aztán leült és a bárkából tanította a sokaságot. Mikor befejezte tanítását, így szólt Simonhoz: „Evezz a mélyre és vessétek ki fogásra a hálót.” „Mester, válaszolta Simon, egész éjszaka fáradoztunk, de semmit sem fogtunk. A te szavadra azonban kivettem a hálót.” Meg is tették, és akkora tömeg halat fogtak, hogy a háló szakadozni kezdett. Intettek a másik bárkában lévő társaiknak, hogy

jöjjenek segítségükre. Azok oda is siettek s úgy megtöltötték mindkét bárkát, hogy majdnem elmerültek. Ennek láttára Simon Péter lábához vetette magát és e szavakra fakadt: „Uram, menj el tőlem, mert bűnös ember vagyok!” A sikerült halfogás miatt ugyanis félelem szállta meg őt és a többi vele lévő, köztük Jakabot és Jánost, Zebedeus fiait is, akik Simon társai voltak. De Jézus bátorított Simont: „Ne félj! Ezentúl emberhalász leszel.” Azok szárazra vonták a bárkákat és, elhagyva mindenüket, nyomába szegődtek” (Lk 5,1-11).

Tárgyi szempontból és első pillanatra megállapíthatjuk, hogy itt a csodás halfogás közlése mellett a Mester **Egyháza jövőjét** érintő intézkedésének első zsengeje észlelhető. – Nyilvánvaló tehát, hogy a beszédtetelek sorrendje ilyen formán alakulhat: elsősorban a **tanító Mesterről**, majd a **csodatevő Mesterről** és a Mesterben bátran **bizakodó emberről** lehetne szólni. Majd természetes átkapcsolódás lenne esetleg az **Egyház fejéről** való megemlékezés. További tétel lehetne az Istennel találkozó ember **kicsiségérzése** és az Isten **nagylelkűsége**. Azután több olyan részlet-tétel, amely egy-egy ötletszóból eredhet... Lássuk a különálló, majd láncokba fűzött beszédvázlatokat egyenként.

Különálló beszédek

a) alcsoport: Péter hajója ébresztette gondolatok

1. beszéd: Péter haláshajója (Krisztus mindig velünk)

Bev.: Most a mai Evangéliumban a szó igazi értelmében jelenik meg Péter hajója, amelynek legnagyobb értéke: **rajta talál otthont maga az égi Mester**. – Nem lenne érdektelen, ha arról szólnánk: mit tesz Krisztus a Genezáret tava bárkáján, hogy ebből azt is láthassuk, mit tesz Ő az Egyház jelképes hajóján az örök vizek felé evező emberek érdekében? – Külön kiemelve három esetben látjuk a bárkán a Mestert.

1. Onnan tanít...

Szinte állandó jelkép lehet: a hajóról tanító Mester... Nem azért száll a bárkára, hogy távolodjék a tömegtől. Nem azért, hogy pihenőt találjon. Hanem azért, hogy nyugodtan **taníthassa** a népet.

a) A nép Krisztus-keresése igen gyakran **ajándékkérés**. A hajóból tanító Mester: a **legnagyobb ajándékot** szórja. Felveheti a jelenlévő hallgató, másodszájból visszahallhatja a távollévő, az élet minden eseményében segítséget kap a reagondoló... Íme: örök ajándékok és örök útítársak!

b) Az Úr adta ajándékok ugyanis **lényegükben** örök élet felé emelők! – Nem elég a kenyér és a földi egészség, nem elég a szép otthon és gazdagabb tudás. Éhes a lélek is: „Nem csak kenyérral él az ember, hanem minden igével, amely Isten ajkáról való” (Mt 4,4). Igényes a végtelenség felé hajló ember is! – Ezek értékét, megszerzési módját és örök birtoklásuk kegyelmét tanítja a galileai bárka Hajósa. Az igazság ez: a növény a nap felé fordul, az ember pedig az „örök Fény”-t áhítozza...

c) A tanításának **módja**: olyan egyszerű, amilyen egyszerű a galileai halásznép és csodálkozó szemű gyereknép. Példabeszédek a szavai; finom átkapcsolódás a lélek vonalára; és csodatettek a bizonyítékok. Az egyszerű embertestvérről mondja az Úr: „Boldogok a lélekben szegények: övék a mennyek országa” (Mt 5,3). Mert: „Könnyebb a tevének átmenni a tű fokán, mint a gazdagnak az Isten országába jutni” (Mk 10,25)... Ki nem érezné a példabeszédek világosan táruló értelmét? – A tékozló fiú... az elveszett és megtalált kincs... az okos szüzek... történetét. Ezek élményszerűen hatnak, mert égi erővel indulnak és indítanak. Nem érzitek?: Őt kell hallgatnotok!

2. Oda segít...

Szinte jelképnek kínálkozik: a habokkal küzdő Péternek segítő kezét nyújt! – Vágyódik is oda az ember! Ahol a Mester van, oda siet az ember: „Amint a szarvas kívánczik a forrás vizéhez, úgy kívánczik lelkem tehozád, Istenem” (Zsolt. 41,2).

a) Az Írás szerint a **nép** köréje sereglik... Betegeit hozzák... Gyermekait áldó karjai közé helyezik... Mert maga a Mester tetteivel irgalmaz. Kézzátétellel gyógyít... Erejének szavával halottat is föltámaszt... Hallgassuk csak: „Mit lármáztok, mit sírtok? Nem halt meg a gyermek, csak alszik” (Mk 5,39)...

b) Az **apostolok** is körülötte gyülekeznek, a tiszta lelkű asszonyok is Őt kísérik... Bajban... És mit tesz a Mester, amikor Péter süllyedni kezd? Segítő kezét nyújt és a vihart lecsendesíti! – De Hozzá mennek örömben is. Ezért sóhajtanak: „Uram, kihez menjünk? Neked örök életet adó igéid vannak”

(Jn 6,68)...

c) De Hozzája sietnek a **bűnösök** is. Magdolna, a vámos, Zakeus, az uzsorás... Mind az Úrnál talál vigaszt és megemlést. Mert a Mester ilyen irgalmas hozzájuk is: „Menj, de többé ne vétkezzél!” (Jn 8,11)... Nem érzitek?: Őhozzá kell sietnetek! Nektek, a küszködőknek, a szenvedőknek, a próbálkozóknak, a kísértéssel harcolóknak és a gyengéknek... Bizhattok abban, hogy ezekben a veszélyekben magatok mellett fogjátok találni az „evangéliumi Hajóst”!...

3. De arról is meggyőződhetek, hogy ha Hozzá fordultok: ott nyugalmat ad...

Szinte jelképek lehet: a háborgó tengernek parancsol...

a) Vele lenni – **biztonságos az élet**. Még akkor is, ha **látszólag** alszik a Mester. Olyan sokszor halljuk: néma az Isten! Sőt kétkedő szót is hallunk gyakran: miért mér reánk annyi bajt az Isten?... Itt-ott káromló hangok is verik az eget: hol az Isten, ha ezt is türelemmel nézi?...

b) De gondolj csak, drága testvér, a Genezáret tavára! Ott **pihent** a Mester, de mi volt az Ő ébredésének első szava? Ez: „Mit féltetek annyira? Még mindig nem hisztek?” (Mk 4,40). Parancsol a szeleknek és a víznek: „Csöndesedjél, némulj el!” (Mk 4,39). Nem veszed észre, hogy a bizakodó és kérő ébresztésekre **megszólal** és **segít** a Mester?!...

c) De kérdezhetné valaki: vajon az én életemben is velem van-e a Mester? **Elméleti** feleletet adni könnyű: „Én veletek vagyok mindennap a világ végéig” (Mt 28,20). De **gyakorlatilag** is észlelheted jelenlétét lélekszentélyedben! – Próbálj csak szenvedéseid idején a hangoskodó, perpatvarkodó szó kizárásával magadba mélyedni!... Hogyan csendesedik a vihar... Hogyan kisebbedik a baj... Hogyan nagyobbodik a megnyugvás... Tisztul a felhőzet... Nem veszed észre?: **itt az Isten!** – De tovább megyek! Gondolj csak arra: nem fordult-e elő veled, hogy végveszélyed pillanatában jelentkezett az Isten titokzatos Keze?... Talán mégis csak az alvó Mester ébredése az, amikor pl. a „kétfilléres házba” betoppan az Isten követe telt tarisznyával... Magam többször éreztem ezt. Ti is érzitek! – Végül arra hivatkozom: nem éltünk-e át szörnyű dolgokat a háborús idők alatt? Kibírtuk vagy megnyugodtunk! Az oka?: **Velünk volt az Isten!**... Azt pedig sohase felejtse el, hogy a **lelki élet vonalán** mindig érzitek a segítő Istent! Mert erről tudnotok kell: „**csak egy a szükséges**” (Lk 10,42). Ebben pedig mindig **velünk az Isten!**

Bev.: Zárjuk mai beszédünket ezzel a kérdéssel: mi lehet a legnagyobb öröm az élet tengerén hajózó emberiség életében? Egy szent Evangéliumra támaszkodó biztató igazság: „Én veletek vagyok mindennap a világ végéig” (Mt 28,20). – Ez a hajóst vigasztalja, és az egész Egyház hajójára érvényes együttléteket jelent. – De ha érteni akarod ennek a jelenlétnek igazi tartalmát, akkor gondolj a szőlőtöke példabeszédére: „Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők” (Jn 15,4). **Így van velünk a Mester személyesen!** – Boldogok lehetünk, mert minden életesemény zavarában, vagy örömeiben **mindig velünk az Isten!**

2. beszéd: Az örök Hajós a galileai bárkán

(Pedagógiai beszéd: A tettekkel tanító Mester)

Bev.: Az Egyház, a Mester „lélekhajója” egyszerű galileai bárkáról kapta elnevezését. Arról a bárkáról, amelynek fenékdeszkáit a mai Evangélium szerint érinti a Mester lába. Ha igaz az, amit Szt. Péter és Pál ünnepén a „csodahajó kincsesládáiról” mondottunk, akkor még inkább igaz az, hogy ezt a „csodahajót” valójában a Mester kormányozza, aki a mai Evangélium szerint az igazi hajóra szállva **tettel** tanítja környezetét, hogy **isteni tetteivel új életre irányítsa a bárka-nemzedékét**. – Hallgassuk csak áhítattal az **örök Hajós küldöttjeinek** ígét hirdető beszédeit.

1. Tettekkel tanítja az embert...

A Mester **tanító tettét** egyszerű felszólítás előzi: „vessétek ki fogásra a hálót” (Lk 5,5). Az eredmény az, hogy szakadozni kezdenek a hálók! – Hogyan kell nézni és látni az itt nyüzsgő haltömeget?

a) A kufár ember azt hihetné: milyen szerencse a szegény halásznépnek, hogy ilyen gazdag zsákmánnyal gazdagodott.

b) A hittel is áldott azonban könnyen azt mondaná: adj hálát halász a Mesternek, mert csodával gazdagította szegénységedet. – Milyen nagynak tudta magát mutatni – ilyen csodával! – mondaná a hivalkodást szerető ember. – Aki azonban ismeri a Mester lelkét, az előre sejti: ilyen anyagi vagy öntiszteltet igénylő lélek nem él abban, aki a lelkek országáért él és az Atya akaratát cselekszi: „Az én eledelem az, hogy annak akaratát tegyem, aki engem küldött, és elvégezzem művét” (Jn 4,34). – Figyeljük csak az Írás szavát. A **tett** embert tanító ereje akkor robban elénk, midőn **Péter**, a halászok

csoportjának feje így kiált fel: „Uram, menj el tőlem, mert bűnös ember vagyok!” (Lk 5,9). Íme: az Úr **tette** alázatra hangolja a Mestert néző, Benne isteni erőt látó embert!

c) Figyeljünk csak fel arra, hogy az isteni hatalom szemlélete – **teljes kicsiségekben** tárja elénk a gögösségre hajlamos embert. – Nem veszitek észre, hogy a nagy világ és a kis világ minden rezdülése égi indítást mutató **megszokott csoda**? – Nézzétek csak ti, a szőlőtőkék áldott kezű munkásai, miképpen pihen betakart pihenőjén a szőlőtöke, majd hogyan fakasztja rüggyé a száraznak látszó vesszőfej, miképpen szalad szárba a rügy, bontja virágba a szőlőszem ősi anyaméhét, majd érleli édes boggyóvá a jövő év borának áldott tartályát... Mi ez valójában? Lassú, állandó beszéd, Isten szava, a Teremtő beszéde, **tettel való szólása**, megszokott **csodatettel** való szava, amely gazdagítja pincénket, eleveníti életerőnket, de egyúttal arra figyelmeztet: az élet legelemibb eseménysorában állandóan dolgozik az Isten! – És mit kell kiváltania ennek a mi lelkünkől? Péter szavához hasonló: méltatlanok vagyunk bőséget ontó szeretetedre, Uram! Mi más egyéb ez, mint az Isten szent megszokott csodatetteit alázattal köszönő ember hódolatos hálálkodása. Íme az **isteni tett**, amely az egyszerűen, de szentül és valóságos érték szerint látó embert az ég Urának alázatos, hálás és imádó hívőjévé neveli és alakítja. – Figyeljük tehát az égi Hajós más irányú csodatetteit is, és hangoljon bennünket **alázatos odahajlásra!**

2. És tanítva új életvonalra irányítja a megragadott lelkét.

A Mester is reátekint a haltömegre. Látja a nyüzsgők seregét, a hálók szakadását, a bárka merülését, hallja Péter alázkodását... De az Ő lelke hivatása vonalán jár... „Hányszor akartam egybegyűjteni fiaidat, mint ahogy a tyúk gyűjti szárnya alá csibéit, de te nem akartad” (Mt 23,37). Hivatásának szent érzete indítja lelkét és messzelátóan – a jövő emberiséget nézi... A bárka – „lélekhajóvá” varázsolódik előtte... A halásznép a lelkeket kereső áldozatosokká magasztosul, a halak tömege – a hívők seregét jelenti, akik boldogan eveznek az örök partok felé. „Az én országom nem e világból való...” (Jn 18,36). – **Tettének** emberre való hatása: az alázkodó leborulás, **tettének** lelkében végbemenő hatása: az **alázkodó megemelés és lélekszolgálat hivatásra való elküldése**. „Ezentúl emberhalász leszel” (Lk 5,10). – Mit jelent ez? Csodás átkapcsolódást! Földi eseményt látunk, isteni erőnek érvényét észleljük, Péter alázkodását csodáljuk és az isteni Mester gondolatainak és intézkedő szavának **lélekvonalra emelkedését fogadjuk**. Mintha azt mondaná: a **csodatett** lelkeket indító erő, **de igazi csodatettek serege** később fog jelentkezni, amikor lélekhálótkba gyülekeznek az élet vizeinek emberhalai, és szakadozni fognak a hálók a tömegek tömegei közeledtére. Mert a ti tanító szavatok is **csodákat** fog művelni. Talán ritkán olyan alakban, hogy a sánták járnak, a halottak feltámadnak, a betegek gyógyulnak... De igenis olyan alakban, hogy hangotok zengő muzsikává válik, amelyre **felfigyelnek** a földhöz kötött emberlelkek, beszédeteket **vonzás követi**, és seregek gyűlnek körétek; a föld embere az ég igényese léssen; az élet sötétségét élő éji vakok látnak... a bizonytalankodva sántítók járnak... a bűn poklosai megtisztulnak... az örök halált élni kezdők feltámadnak... Lám, lám, ti, a jövő „csodahajó halásza” olyan égi ajándékkal gazdagodva, olyan isteni kincseket hordozva hajóztok, hogy örömmel szállnak hajótokba azok a lelkek, kiknek örök partraszállítására indul a hajó. – Ti, lélekhálászok, ezeket visztek csodaszó erejével a bárkába; ti, a bárka szállította életutasok boldogan hallgassátok a halászk csodaszavait és boldogító beszédeit.

Bef.: Befejezésül azt kérdem: kik vagytok ti, drága hívek? Krisztusnak, az örök Hajósnek küldöttjein, az Egyház papjain át a nagy „csodahajóba” gyűjtött és örök partok felé irányított „hívó népe”. – Az Írás szerint: „Boldog, kit nem bánt gond bűn miatt!” /Sir. 14,1/. Sohase gondolatok földi gondoktól való mentességre! A lélek életének, örök jövőjének gondjairól van szó! – Mikor vagytok gondtalan boldogai a földnek az örök élet elérését tekintve? Ha biztosan tudjátok, hogy a „csodahajó” népéhez tartozva az örök Hajóhoz visz titeket a **másik életpartra**. – Imátok ez legyen: köszönjük Hajósunk, hogy a „csodahajóba” vettél és boldogok vagyunk, hogy Veled járjuk az élet tengerét – az örök partokon való **felébredésig**.

3. beszéd: A galileai tenger iskolája

(Pedagógiai beszéd: Az események tanító szerepe)

Bev.: Mikor iskola falait látjuk, akkor azonnal a gyerekseregre gondolunk, amelynek zajos együttese szivacsként szívja magába az élet és tudás igazságait. Szent hely az iskola, mert szellemi kiteljesülésünk csodavára. – De a tanító iskola nem zárja le kapuit a felnőtt ember előtt. Nem úgy, hogy rendszeres tanításra odavárná a felnőtt embert, hanem úgy, hogy az élet minden eseményét **tanító mesterré** teszi, és így a fellobbanó események **tanítói** lesznek az embereknek. – Kérdéssé teszem ma:

mire tanít minket a galileai tenger most olvasott szent csodája?

1. A bűn taszítja magától a Mestert.

a) Az első tanító mester – Péter beszéde: a csodatett látása ezt a mondatot adja ajkára: „Uram, menj el tőlem, mert bűnös ember vagyok!” (Lk 5,9). – Mit gondoltok: hogyan élt a Mester az apostolokkal? Mint barát a baráttal! Meleg közvetlenséggel! Sőt az egyik bájos legenda szerint hidegebb éjszakákon felkelt kemény fekvőhelyéről, visszahúzogatta alvó tanítványaira a durva takarót, hogy a hideg éjszaka alatt meg ne fázzanak szerettjei... Ilyen szolgálatot elfogadott és hálás étellel viszonzott az alvó apostolsereg, de éber állapotban arra ébredni, hogy az Isten csodatevője áll a hajófenéken, félelemmel tölti el, mert **Isten közvetlen jelenléte remegéssel tölti el a bűnbánatot érző embert!** Az az igazság: a bűn taszítja magától az Istentől, mert a sötétség nem talál otthont a világosságban. – Valóban így van ez a mi életünkben is? Ennek értelmezésére akar tanítani minket a galileai tenger csodanapja. Mintha szót emelne a tenger bárkája és oktató szóval mutatna Péter példájára. Ennek hatása alatt érezzük, hogy egyéni életünkben tényleg bűnös Ádámok vagyunk, akik távolodunk Istentől, elrejtőzünk előle, sőt keménykedő szavakkal átkozódunk, vagy tagadó tagadással megtagadjuk. Azaz: csak próbáljuk! Nem lehet elrejtőzni Isten elől... Egyszerűen azért, mert mindig velünk van!!

b) Majd így szól tovább a tanító tenger: „nézd, amíg **emberi vonásait** mutatta a Mester, addig bátor volt vele szemben az ember. De az isteni csodajelre, az Isten közvetlen szemléletére összeroppan az emberi bátorság.” – Különösen, ha az Isten fensége reávilágít az ember bűnös gyarlóságára! De figyeld csak a tanítás – fordított oldalát! „Nézd a Mestert mint hozzád alázkodó, veled emberi életet élő embert (az emberi természet folytán!), akkor érezni fogod, hogy Hozzá simulhatsz és Vele társaloghatsz.” Még bűnös voltodban is! Mert téged is hív és vonz. Sőt érted elhagyja a 99 igazat és keresi benned a 100. elveszettet (Mt 18,12). – Fordulj hálával a tanító Galilea tengere felé és tanuld meg a rajta végbement csoda egyik eseményéből: taszítja magától a bűn a Mestert, de az **ember-Krisztus** szeretetével Magához vonzza még a bűnöst is!

2. A szeretet Istene felemeli az alázkodó bűnöst.

De az iskolának második oktatása is vagyon. Ha tetszik, akkor azt mondhatnók: a mi iskolánknak felnőtt osztálya is vagyon. – Ott már nem Péter, a halász példája az oktató, hanem az égi Mester isteni szava a tanító. „Jöjjetek utánam! Én emberhalászokká teszek titeket” (Mt 4,19). Mit tanít ez a rövid, egyszerű megbízást adó mondat?

a) Tanítja azt, hogy a **hivatott ember** szent eszköz az Isten kezében. „Ezentúl emberhalász leszel” (Lk 5,11).

b) Tanítja azt, hogy a **hivatott gyengeségét** isteni erővel erősíti a Mester. Elfedi bűneit. Róla mondja Keresztelő Szt. János: „Nézzétek az Isten Báránya! Ő veszi el a világ bűneit!” (Jn 1,29).

c) Tanítja azt, hogy **lélekszolgálat** hivatásában éljen az Úr hivatottja a földön. – Van ebben megemelés, megbecsülés és megnemesítés. Földi életszolgálat mellett égiek szolgálatára hivatás. Íme: ez az Isten felelete az alázkodó ember odaborulására.

Bef.: Váratlan példabeszéddel zárom szavaimat. A farizeusra és a vámosra gondolok. Mégpedig azért, hogy erősen véssem drága lelketekbe a **vámos képét**, mert az az ember, aki az Isten előtt **alázkodva** Istentől **megemelve** hagyja el az Úr házát és éli köznapi életét. – Galileának tengere tanító beszédjét hallva a **vámos képében** találjátok magatok életáramlatát és a mintáján cselekedve Isten áldásával áldva fogjátok élni örök utak felé ívelő köznapi élteteket.

4. beszéd: Az örök Halász

(Dogmatikus beszéd: Az üdvözítő Krisztus)

Bev.: Amikor egy Istenhez térni akaró hitelent kérdeztek, hogy mi ragadta mégis meg lelkét Krisztus országában, akkor azt felelte: az a hihetetlen nagy áldozatos vágy, amellyel az Egyház szolgálói a lelkek üdvözítésére törnek... Mintha azt mondta volna: nem lehet hamis az az Egyház, amely önzetlen áldozatossággal közeledik hívei felé. – Ez a törtetés azonban abban az evangéliumi lelkületben gyökeredzik, amely így fejezheti ki égi Atyánkról: „Úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta oda, hogy mindaz, aki hisz benne, el ne vesszen, hanem örökké éljen” (Jn 3,16). Az Egyszülött pedig:

1. Embereket akart fogni – a földi Egyház számára. Egész lelkét egy gondolat hatja át: a **küldetés tudata**. „Én azért születtem és jöttem e világra, hogy tanúságot tegyek az igazságról” (Jn 18,37). Sőt más alkalommal, az Írás szövegét olvasva Magára magyarázza értelmét mondván: „Ma beteljes-

dett az Írás, amit az imént hallottatok” (Lk 4,21). – De ez a küldetés – **tárgyi szempontból és előkészületben** – annyit jelent, hogy tanító szavai felhívják a nép figyelmét arra az örök igazságra: „Az én országom nem e világból való” (Jn 18,36). Sőt arra is állandóan figyelmeztet, hogy az Isten tisztelete nem a száj és hang ténye, hanem az ember törvényszerű élete. „Nem mindaz, aki azt mondja nekem: Uram, Uram! – jut be a mennyek országába. Csak (az jut be a mennyek országába), aki mennyei Atyám akaratát teljesíti” (Mt 7,21). Végül azt hangoztatja, hogy az emberi élet legfőbb törvénye a szeretet törvénye: „Aki nem szeret, nem ismeri az Istent, mert az Isten szeretet” (1Jn. 4,8). – Majd tárgyi szempontból tovább haladva – azt is megteremti, hogy kis és szent **közösségbe** vonja az apostolait, majd a küldött 72 és végül az Egyház alapításával az egész hívő sereget. Ennek a szent, földön élő Egyháznak tagjaivá a kereszteleket teszi: „...kereszteljétek meg őket az Atya és Fiú és a Szentlélek nevében...” (Mt 28,20)... és a tiszta élet forrásává égi kegyelmét helyezi: „Mindaz, aki e vízből iszik, ismét megszomjazik. De aki abból a vízből iszik, melyet én adok, nem szomjazik soha többé” (Jn 4,13-14). Mi más ez, mint áldozatos munkálkodása az örök Halásznak! Sőt olyan állandó és mindig tevékeny munkája, hogy égbeszállása után is Velük marad és munkálkodik a lelkek megnyerésében. „Én veletek vagyok mindennap a világ végéig” (Mt 28,20).

2. Lelkeket akar megváltani – az örök otthon házanépének gyarapodására.

Az örök Halásznak nem elég a földi keretek kitöltése. Neki nem embercsoportok egysége kell, hanem megváltott, megtisztult és kegyelemben élő lelkek kellenek. „Keressétek (először) inkább az ő országát és annak igazságát...” (Lk 12,31). Ezekért áldoz mindent. Még a csodás kenyérossztásnál is felhívja a figyelmet: „Kerestek engem, de nem azért, mert csodát láttatok, hanem mert ettetek a kenyérből és jóllaktatok. Ne fáradozzatok veszendő eledelért, hanem azért, amely az örök életre megmarad, amelyet az Emberfia ad majd nektek” (Jn 6,26-27). Mi más ez, mint figyelemfelhívás, hogy a földi kenyérnél nagyobb érték az **örök élet Kenyere**. Sőt ennek az „égi Kenyérnek” azt a nagy értékét is kiemeli: „Aki e kenyérből eszik, örökké él” (Jn 6,51). De hogy ennek az isteni ajándéknak kiérdemlő birtokosai lehessünk, megtanít arra is, hogy hogyan kell annak élnie, aki részese akar lenni ennek a szent országnak. A feltételek ezek: meg kell tartani az Isten parancsait. „Mester mit tegyék?... Tartsd meg a parancsolatokat...” (Mt 19,16 és 17). „Gyűjtsetek kincset a mennyben... Ahol a kincsed, ott a szíved is” (Mt 6,20). Végül azt is megmutatja, hogy az örök élet elnyerésének mércéje a szeretet cselekedete: „Éheztem ugyanis és ennem adtatok... (stb.)” (Mt 25,35 stb.)... Íme így készít az örök életre, ahová előre is siet, hogy „helyet készítsék nektek...” (Jn 14,2). „Aki szeret engem, megtartja tanításomat. Atyám is szeretni fogja őt, hozzá megyünk és benne fogunk lakni” (Jn 14,23).

Bef.: Örök Halásza emberlelkeknek, Hozzád eseng a mi lelkünk! Legyünk áldott hálód „zsákmánya”, hogy boldog birtokosai lehessünk az isteni életnek. – Köszönjük, hogy Egyházadban tartasz. Hűségesek akarunk lenni, mert áldozatos voltál és vagy miérettünk! Amen.

5. beszéd: Halak és a hálók

(Erkölcsi beszéd: Az emberi szabadság kincse)

Bev.: Az az emberi élet nagy kérdése: hogyan hozható **egy nevezőre** az emberek **személyenkénti** tagolt beláthatatlan tömege? – Hallgasd a mai Evangéliumot és tanuld meg belőle a módszert! Példa a halfogás, valóságos életfeladat: az emberek Urunk varsájába gyűjtése.

1. A vizek halait természetes módszerekkel fogják...

Az Isten teremtő tervében helyet foglal az az intézkedés, amely szerint anyag, növény és állatvilág belső törvények és élettani ösztönök hatásai alatt cselekszenek. – Mi az ő léttörvényük?

a) Élettani törvényeknek hódol a vizek halnemzedéke. Létfenntartási kényszer csalja a halász varsájába és horgára. És **tárgyi** értékük szerint bőrük, csontjuk, húruk felhasználásával értékesíti őket a halászok nemzetsége.

b) És mi az ő léttörvényük? A természettörvény fejleszti őket. A természettörvény indítja és hajtja őket. A természettörvény értékesíti őket. – Lényeg: a **kötöttség!**

2. Az Isten házanépe Isten varsájába sietve siet...

Ez az ember... Testi törvényei – földhöz kötik, de lelke és annak táruháza az Istenhez való hasonulásban, hasonlóságban a – **szabadság** jegyét viseli magán.

a) Ez a szabadság első fokon az élet köznapi javai között enged választást. Azt mindenki tudja, hogy az akarat tárgya a jó, azért a szembetűnő jók között választ – az értelme fénye mellett – az akarat. – A javak létsora és fokozata azután tárgyi tartalma szerint ilyen szériát mutat: anyagi, lelki, eszté-

तिकai, erkölcsi, társadalmi és vallási javak.

b) Az anyagiak felé forduló ember csak alsó sík lakója, de a lelki esztétikai vonal már magasabb rendű életszintjét keres. Igazságok világában mozog... A szépség berkeiben jár... Az erkölcs birodalmában él... Az Isten otthonát áhítozza és birtokolja.

Bef.: És mindezt hogyan? **Szabad** elhatározással. Az **értelem** fáklyája megvilágítja az élet javait, és az **akarat** megragadja a javakat. A szabad ember szabadon lesz Isten fia és így Krisztus hálójának szeretett lakója. „Isten rabja” – szabad akaratból. Ezért: **Isten fia!**

6. beszéd: A bizakodó hit csodája

(Erkölcsi beszéd: A bizakodó hit határai)

Bev.: Kolumbusz Kristófról, Amerika felfedezőjéről azt írják a régi írások, hogy szinte az elfogultság fokáig hitte, hogy a gömbölyű földgolyón **nyugatnak** indulva – a körülhajózás mesteri áldozatoságával – megtalálja India tengeri partjait... Hite nem így teljesedett, de nagy áldozatosága és bátorsága – Amerika partjaira segítette az önfeledt hajóst. – Az emberi élet az örök partok keresésének mondható és azért nem ok nélkül hasonlítható a merész hajóshoz... Nagy, mindennél nagyobb a mi célunk, reá kell tehát találnunk azokra az eszközökre, amelyek a célba futtatnak. – Kérdező és kutató lelkem az Evangélium szavát kapja feleletül: „Minden lehetséges annak, aki hisz” (Mk 9,23). „Hit nélkül nem lehet tetszeni Istennek” (Zsid.11,6). – Tegyük vizsgálat tárgyává: talán a bizakodó hit-e az Istenhez vezető úton járás igényelt égi kegyelme?

1. A Mesterhez fordul a hívő...

Szerény lélekkel, odalopódzó alázattal lesem az égi Mestert és tanítványait, hogy szent együttes életéből elsajátítsam az igazán Istennel élő élet szent titkait.

a) Már az apostol hívás szent történetében is a hit jelentőségét látom. Az apostoljelölt – hisz. Az apostoljelölt – követ.

b) A Mestert övező emberek életében is a hit értékét szemlélem (százados, Mária Magdolna, pogány asszony, a Hozzá tóduló betegek, vakok, sánták, némák, poklosok...). – A hálót vető apostol is hisz.

c) A közvetlen tanítványok életében is azt látom (háborgó tenger, a kánai menyegző, Lázár feltámasztása, az utolsó vacsora...). – Mindenki hisz, aki a Mester mellett jár, és mindig ez a Mester felelete: „A te hited...” – Ez mind, mind sietők, odasimulók, **hívők** és **bizakodók** életadata, amelyen átcsilan az a lélek, amely gyengeségének tudatában az erős Istentől várja az égi segítő kezét.

2. Égi erejét érvényesítő a Mester...

Folytatólagosan kérdezem: néma-e a feléfordulással szemben az örök Isten? Talán szót sem kellene szólnom, hanem egyszerűen vissza kellene utalnom az Evangéliumból felvetett tényekre és csak ennyit mondanom: **lássátok a Mester felé fordulókat megsegítő isteni kezet!** – De én ma azt akarnám, hogy az égi és csodás érvek mellett a **saját éltetekben** is érezzétek, hogy – hívő lelkek lévén – **felétek fordul**, sőt többet mondok: **fejetek felett pihen**, sőt legtöbbit mondok: **mindig vezet az Isten**.

a) A **teremtés** tényével – létrehozott az Isten. Teremt titeket... Teremt nektek – életfeltételeket! Világ, növény...

b) A **fenntartás** erejével – életben tart az Isten. Minden pillanatban tenyerén tartja – a világot és titeket. Fenntartja – égi hivatásokatokat.

c) A **megszentelés** áldásával az örök élet felé vezet az Isten. Újjászüli – lélekben. Megtisztít – a kegyelemmel. Szent Kenyérrel táplál – az Oltáriszentségben. Életet ígér, örök életet ígér: „Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, annak örök élete van és én föltámasztom az utolsó napon” (Jn 6,54).

Bef.: „Nyújtsd ki mennyből szent kezedet...” – ez a mi énekünk. De feltétele tőlünk függ: „Hittel áldunk és imádunk...” őszinte zengése. Leszáll az Isten, ha égbe emelkedik az ember! Mily kegyes az Úr, hogy kezünkbe teszi hozzánk szállásának szent csodáját. Élünk vele, és így velünk lesz az Isten **csodatevő szent keze**.

7. beszéd: A szellem irányvonalai

(Dogmatikus beszéd: Az Isten terve és az ember élete)

Bev.: Az Evangélium parancsát hallgatom és magamra értelmezem. „Evezz a mélyre!” (Lk 5,4).

Hirdeti ezt – a Teremtő, és egészen megemelt tartalommal tanítja – a Megváltó. – Mi tehát az isteni terv?

1. Szállj a mélyre... Szól az Isten! Ez az Úr adta – természet-parancsa, Ennek hivatása – a **szellem kitágulása**.

a) Ezt végzi – a kutató ember. Az ember „oknyomozó lény”. Ez a bölcsék közmondása, mely **tapasztalatra** támaszkodik.

b) A tudós ember is ezt végzi... Ennek gyökérzete: az értelem, amely így dolgozik: „És megáldá őket az Isten, és mondá: Szaporodjatok, sokasodjatok, s töltsétek be a földet s hajtsátok uralmatok alá...” (1Móz. 1,28).

c) És ennek eredményeivel lesz a **föld ura** – az ember. – Mi tehát ez a mélyreszállás? Az **értelem diadala!**

2. De az Isten Egyszülöttjének parancsa emelőbben szól: **emelkedjél az égbe!** – Szól a Mester! Ennek vonala kettős.

a) Már a földön – Isten fiává kell lenned. Ennek tartalma: „... mi is, akik magunkban hordjuk a Lélek zsengeit: mi is sóhajtozunk és várjuk a fogadott fiúságot, testünk megváltását” (Róm. 8,23). – Ez a föld teljes uralma. Ezt fejezi ki ez a szöveg: „Evez a mélyre...” (Lk 5,4).

b) És az égben – Isten fiaként kell győzedelmeskedned. Ez – a lélek teljes **életdiadala**. Ennek előhirdetése ez a fohász: „Nézz reám és hallgass meg, Uram, Istenem! Ragyogtasd fel szememet, hogy halálos álomba sohase merüljek, hogy sohase mondja ellenségem: Legyőztem!” (Zsolt. 12,4-5). – Mi tehát ez az emelkedés? Az **élet diadala!**

Bef.: És a fenséges tanítás hogyan alakul át – **életfeladattá? Magadat** alakítsd ilyenné és **gyermekeidet** neveld hasonlókká. – **Diadalt** arasson az **ész**, és diadalmaskodjék az **élet**. – Halásznemzedék az ember! Az **Úr varsájába** gyűjti a magasba törő emberhalakat...

8. beszéd: Szenvedések igazi vigasza

(Pedagógiai beszéd: A szenvedések értelmezése)

Bev.: Jámbor és nemes családok otthonában igen gyakran látjuk a művészien himzett „Házi áldás” szentképét. Ennek egyik mondata így szól: „Ahol a szenvedés, ott közel az Isten”. – Ez a szöveg erősen hangoztatja azt az igazságot, amelyet a Mester emígyen tanít: „Aki föl nem veszi keresztjét, s nem követ engem, nem méltó hozzám. Aki meg akarja találni életét, elveszíti azt, de aki érettem elveszíti életét, megtalálja azt” (Mt 10,38-39). – Mit hoz valóban a szenvedés?

1. Töri a gőgöt és önteltséget.

Az emberi erőkből való bizakodás – sok törődés és szenvedés szülője.

a) Sikertelenség a szenvedés egyik fajtája. Halásznak egy éjen át... nagy az erőfeszítés és mi az eredmény? Elkerüli a hal a hálót egy éjen át... Nincs eredmény.

b) Testi baj – a szenvedés másik fajtája. Betegség, anyagi összeomlás...

c) Lelki baj – a szenvedés harmadik fajtája. Lelki összetörődés... reménytelenség... kétségbeesés... – De mit hozhat? Elfordít a földiektől és odafordít a lelkiekhez!

2. Felfokozza a lélekerőt.

a) Bizakodóvá tesz – Istenben.

b) Gazdagít – Isten kegyelmével.

c) Bátorít – emberi erőlkészlettel.

Bef.: Minden hatása végül is nemesít, emel, tökéletesít. – Ez pedig világos jele: itt a nemesítő, emelő és tökéletesítő – az Isten! De így is igaz: minél nagyobb a próba, vagy törés ereje, annál nagyobb az Isten segítő kegyelme!

9. beszéd: „És követék Őt...”

(Erkölcsi beszéd: A hívó szó követői)

Bev.: Parányi esemény fűződik a mai szent Evangéliumhoz. – Iskolai felolvasás után ezt a kérdést adta fel a hitoktató: mi a leglényegesebb a mai Evangéliumban? A diáksereg kórus felelete: a csodás halfogás; de **egy diák** hangja törte át a hangoskodást, aki ezt kiáltotta: „**és követék Őt!**” – A sok hang egyvelegéből vizsgáljuk ma az **egyetlen hang** értelmét és értékét, hogy így az **igazi és istenien egyetlen hang** hűségesei lehessünk.

1. Az „egy hang” – a követést tartotta legnagyobbnak.

Míntha azt mondta volna: a **hivatás** követése a fontos! Sőt egészen a **hálók elhagyásáig!!**

a) A hivatásnak van földi jellege. Mindenkinek **valamivé** kell válnia. Ez már isteni indítás, mert **így** ehhez irányítva vesszük a talentumokat. – De maga a **munka** is isteni kegyelem indítására történik. Nézzük a virágos rétet, az erdőrengeteggel benőtt és hókoszorúta hegyeket, a patakat, az égbolt csillagait, az élet vadjait... mind **valamit** teljesítenek. – Embertestvér! Gondolj reá: egy virág vagy az Isten gyönyörű kertjében! Tanulság és feladat: **boldogan** légy azzá, amivé Isten gondolt.

b) De van **örök hivatása** is az embernek. Ez égi és végnélküli. „Mit ér az embernek, ha az egész világot megnyeri is, de lelke kárt szenved? Mit is adhatna az ember lelkéért cserébe?” (Mk 8,36-37). Kell dolgoznod a föld szépítésén, de így kell kiérdemelned az örök otthont. Ez az örök hivatás – egyetemes. Mindenkit hazavár a Mester! Csak a jókat? – A tékozló fiút is. Csak a tudóst? – A halásznépet és ácsnemzedéket is. Csak a hatalmast? – A szegény Lázárt is. Isten otthona **mindenki** számára elérhető szent világ. Ennyit jelent: az Úr követésének egyetlen ajkon csendülő értékelése.

2. Az igazi és isteni hang azután ugyanazt hangoztatja mindnyájunknak.

Az Úr szava is azt erősíti, hogy a hivatás észlelése a legfontosabb. De persze nemcsak földi, hanem „egy a szükséges” (Lk 10,42) vonalán.

a) Lám a Mester hívása – **lelki szolgálatra** szól. Apostolok hívása... „Ezentúl emberhalász leszel” (Lk 5,11). Ez lelkiszolgálat. – A lelkiszolgálatok lehetnek önmagunkat szolgálók, de leginkább másoké!

b) Legfelségesebb a papi szolgálat. „Relictus retibus...” **Mindent** elhagyni – Krisztusért és a lelkeért. Ez a pap. – Most van sok papnak szentelési évfordulója. Gondoljunk a szolgálatért, annak szentségéért mindent elhagyókra! Trubadúrjai az isteni szeretetnek...

c) Mindez pedig – a lélek vonalán való építkezés és építés. Mindenkié mind a kettő. Az első – természetes, mert öncél, a másik velejár, mert az első elérése a második útján történik. Nem lehet ugyanis az ember lélekfejlesztő, ha **egész élete** nem dolgozik a lelkiség szolgálatában és szolgálatán. Szülők... tanítók... egyetemesen minden ember... Egyszerűen azért, mert a lélek kihatóan sugárzó. **Erre** tehát mindenkit **reászorít** az isteni hívó szó.

Bef.: Térjünk vissza a mai Evangéliumra. Csoda a halak sokaságának megfogása, de ez csak jel arra, hogy kövessük a Mestert. Indító ok a csoda, és eredmény a Jézus követése. Igaz életérték azután: az Úr tengerében élő emberek fogása az örök élet számára.

*

b) alcsoport: Az Egyházzól és annak fejről

Persze ez a kérdés bőséges kifejtést talál egyéb helyeken, de itt is szólnunk róla, mert az Evangéliumban erre is történik rendelkezés: „Ne félj! Ezentúl emberhalász leszel” /Lk 5,11/. – Lássuk ezeket egyenként.

1. beszéd: Az örök Halász „halászyűrűse”

(Dogmatikai beszéd: A római pápa Krisztus helytartója)

Bev.: A Vatikánban székelő Szentatya, a római pápa jelvényei között szerepel az a halászyűrű, amelyet az új pápa választásakor összetörnek, és amelyet egészen újjal helyettesít az új pápa. – Ez a gyűrű annak az örök eljegyzésnek jele, amelyet az evangéliumi Halász, a Mester köt földi helytartójával, a római pápával. – Jó nekünk felfigyelnünk ennek a szép jelnek nyomán arra, hogy Egyházunk tanítása szerint nincs befejezve az örök Halász földi munkája, hanem **helyettesének** áldott munkájával folytatja a lélekkal odaadó erőfeszítését. – De kérdéssé lehet tenni: **helyettesévé küldetett-e a római püspök az Úr Jézusnak**, és ugyancsak kérdezhető: **az égi Halász művét folytatja-e a római pápa?**

1. A római pápa Krisztus földi helytartója.

Ebben a kérdésben nem fog eligazítani az emberi ész, vagy a történelem. Az egyik csak **javasolja**, hogy a helyettesítés útján folytatandó a mesteri munka, a másik pedig **ténnyel igazolja**, hogy az Egyház egységét kifejező pápai hatalom egyetemessé lett a világon. – A kérdésnek **érdemi** eldöntése azonban a Mester **szándékától** és tényleges **alapító szervezésétől** függ.

a) A Mester szándékát eléggé elárulja annak a kis közösségnek megszervezése, amely az apostolok egységében, a Mester vezetése mellett kialakulhatott. Különös szervezés nem volt ott szükséges, ahol Maga a Mester volt a fej. – Ehhez a szent egységhez fűződtek kezdetlegesen laza szervezettel azok a jámbor és hívő emberek, akik a „Galileai” köré csoportosultak.

b) De az igazi egyházi szervezet megalakulása akkor volt szükséges, amikor a nagypéntek tragédiája szerteszórta a hívőket, és a világon való elterjedés egyenesen szükségessé tette a szervezett egység és vezetési egység megeremtését. – A Mester gondol is erre. Megígéri, hogy híveivel marad mindörökké: „Íme, én veletek vagyok mindennap, a világ végéig” (Mt 28,20). Ennek megvalósítását pedig **egy választott** kezére bízta: „...Én azonban imádkoztam érted, hogy meg ne fogyatkozzék a hited, hogy te egykor megtérve megerősítsd testvéreidet” (Lk 22,32). Sőt egyenesen neki, Simonnak mondja: „Neked adom a mennyek országa kulcsait. Amit megkötész a földön, megkötött lesz a mennyben is, és amit föloldasz a földön, a mennyben is föloldott lesz” (Mk 16,19). – Krisztus akaratát hűségesen követték a tanítványok. Mindenütt első volt Szt. Péter. „Mikor a galileai tenger mellett járt, látott két testvért, Simont, aki másik nevén Péter, és testvérét, Andrást. Halászok voltak és hálót vetettek a vízbe. Így szólott hozzájuk: „Jöjjetek utánam! Én emberhalászokká teszek titeket” Ők mindjárt ott is hagyták a hálót és csatlakoztak hozzá” (Mt 4,18-20). Szt. Pál is elismerte (jeruzsálemi zsinat!). – **Így** indult el és alakult ki, hogy a „halászyűrű” az örök Halász közvetlen helyetteséé, a „halászyűrűs” pedig a közvetlen helyettes.

2. A „halászyűrűs” az örök Halász munkájának folytatója.

a) Miért halászott az örök Halász? Lelkekért! „Úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta oda” (Jn 3,16). Mire küldötte tanítványait? Lelkekért. „Kérjétek az aratás urát, küldjön munkásokat aratásába” (Mt 9,38). Kiket küldött erre? Az apostolokat: „Menjetez tehát, tegyetek tanítványommá minden népet...” (Mt 28,19). – De kit tett mindezek fejevé? Pétert és ennek utódait. Azért, hogy ő és ők tanítsanak minden népet és megerősítsenek a hitben mindenkit, akiben inogva inogna a biztos hit... Nála van a mennyország kulcsa is. A legfőbb kötő és irányító hatalom az övé.

b) Gyakorolja-e ezeket a római pápa? Mivel ő a legfőbb tanító, azért figyel fel „Enciklikáira” az egész világ. Hívők kegyelettel, hitetlenek érdeklődéssel. – Ebből a tanító hatalomból folyik az a **csalhatatlan tanító erő**, amely nem engedi, akadályozza az Úr nyájának eltévelyedését. Ő – mindnyájunk igazi pásztora is. Irányít – a lelki élet eledeleinek megtalálására, és véd – a rossz legelők lélekölő mérgeitől. – Figyeld csak meg! Ő a világ békéjének hirdetője, a „pax Romana” harsonzója, a veszélyek, háborúk, dögvészek idején az emberek gyámolítója. Röviden: az „örök Halász” lélekmunkájának állandó folytatója.

Bef.: De nem vesztes a „halászyűrűs”, ha a földi hatalmát megtörte a történelem? – Nyertese lett a lelkieknak, mert vesztesévé vált a földieknek! Figyeld csak meg, mikor volt ilyen nagy hatalma a római pápának? A középkor nagyot bízott reá – hatalomban, a legújabb kor mindent reábízott – lelkiekben! Így: az örök Halász igazi és kizárólagos **utódja**.

2. beszéd: Az „örök Halász” varsájában

(Erkölcsi beszéd: A hívek helyzete az Egyház keretében)

Bev.: Szumátra szigetén hivatást teljesítő holland őrnagy írta megtérése előtt: jó dolga van a katolikusnak, mert az egész világon egységes szent közösségben, szerető élettrévből gondolja híveit a katolikus Egyház. – Jó és helyes megfigyelés ez, mert tagadhatatlan, hogy elmondhatja magáról az „örök Halász” varsájának megfogottja: „jó nekünk itt lennünk...”

1. Biztos itt az élet...

Az ember életét nemcsak a földiek birtoklása alkotja. Kell a föld, de kevés az ember számára.

a) A nagyobb érték már annak a **szent közösségnek** megérzése, amely egymáshoz fűzi Isten fiait... Még nagyobb annak a **biztosságérzése**, hogy a Mester hajóján haladunk az örök élet felé. Még a Genezáret tavának hullámverésekor is érezzük: velünk az Úr.

b) Boldogító annak a tudata, hogy részünkre állnak a **kegyelmet közlő szentségek**... Bármikor felvehetjük és felszívhatjuk közvetített égi kegyelmüket. – Még boldogítóbb az a tudat, hogy ennek szolgálatában testvéri **szeretet-kapcsolatban él ember emberrel**...

c) Ha pedig hozzávesszük, hogy ezt a varsát az evangéliumi Mester tartja, akkor nyugodtan mondhatjuk: „jó nekünk itt lennünk...”

2. Biztató itten az élet...

Az élet küzdelmes voltát mindenki érzi. Sok a remény, de igen gyakori a csalódás.

a) Csalódhatunk – tervekben (Bábel példája). Csalódhatunk – emberekben. „Így szól az Úr: átkozott az az ember, ki emberben bízik” (Jer.17,5). Csalódhatunk – önmagunkban. „Aki tehát azt hiszi, hogy áll, ügyeljen, hogy el ne essék” (1Kor. 10,12).

b) De sohasem csalódhatunk – Istenben. Urunk és Atyánk az Isten és biztatva biztat, hogy az élet-hajónk feltétlenül révbe talál. Ezért nem lehet pesszimista a hívő katolikus! – Ez pedig a legnagyobb kincsek egyike. A háborús idők esetén jó, ha azt tudjuk, hogy az Úr hajóján ülünk... Mi lesz velünk? Felelet: Isten gondoskodik rólunk! És ha közvetlen szenvedés ér? Mi a felelet? Isten a bajt is javunkra fordítja. Ha nem azonnal és földi értelemben, akkor később és lelki átértékelésben. – Ismét csak az az igazság: „jó nekünk itt lennünk...”

3. Diadalba fut itt az élet.

Az Egyház hajójának zászlaja mindig teljes árbocon lobog. – Itt nincs gyász, összeomlás és pusztulás. Ez a hajó évezredek át járta az élet tengerét.

a) **Földi vonatkozásban** sok vihart áll, de a „pokol kapui nem vesznek erőt rajta” (Mt 16,18). – Halotti torát sokszor ülték, de elpusztulását sohasem ünnepeleheték. Még reá is állt a naimi ifjú feltámasztásának csodája: meghalt és feltámadt. Hiába sziszegte kígyó hangon a francia Voltaire: „Eccrassi l' infame!” Öld meg a gyalázatost!: csak kísérlet maradt.

b) **Lelki vonalon** pedig győzött a „tudomány” felett is és él manapság is. Azért, mert a hajó kormányosa az **örök partok** felé irányul... **Faber** gyönyörű himnusza szerint: az örök partok várják Krisztus hajóját. – Van-e ezután nagyobb diadal, mint az örök célbafutás biztos érzése? Erre pedig a Mester biztat, tehát magasan lenghet a zászló. „Vexilla regis!...”

Bef.: Hívők serege Krisztus házanépe. Állandóan gyarapodó szent közösség, amely Kelet, Nyugat, Dél és Észak népének csodás összefogója. A boldogságot keresők felé fordulnak, a boldogságot élők benne laknak.

3. beszéd: Péter hajójáról beszél a Mester...

(Dogmatikus beszéd: Péter és utódai)

Bev.: Mesterünk az Úr Küldötte és az isteni ige hirdetője. – Hol csendül az Isten igéje?

1. Péter hajója – az Úr igehirdető helye.

a) Most is ott cseng.

b) Most is ott a Mester.

2. Péter „hajója” az Egyház – a Mester tanításának közvetítője.

a) Most az Egyház a hajó.

b) Most a Szentatya a hajós.

Bef.: „Péter hajója” – örök jelkép az élet hajósa számára. **Csak** ott szól a Mester!

4. beszéd: Péter hajója gyűjti egybe a halak sokaságát

(Dogmatikus beszéd: Egyházunk a hívek vára)

Bev.: A Genezáret tavának halászsákmánya – tetézetten merülésig tölti a hajót... És a Mester halászlászlói? Mit érnek el, hogy Mesterük nyomán összegyűjtsék a lelkek „zsákmányát”?

1. Gyűjtik – az Úr népét.

a) Ezért jött az égi Mester.

b) Ezért csendül az isteni ige.

2. Hogy örök kikötőbe juttassák az Úr népét.

a) Védi és vezet a földi úton. Itt a hivatás – az élet isteniesítése és boldogsága.

b) De az örök révbe juttatja a végpontra. Itt a hivatás – az örök otthon benépesítése és az ember **örök** boldogsága.

Bef.: Egyház hajója mindenkit elbír. – Úgy, mint az Úr karámja, mely minden báránynak helyet kínál.

5. beszéd: Péter hajója – a zarándokok biztos otthona

(Dogmatikus beszéd: Az Egyházban élünk)

Bev.: Hol éli az ember biztosan lelki életét? „Péter hajójában”, az Egyház ölén. – Hogyan megy ez végbe?

1. Itt – élünk.

- a) Mi – beleszülettünk...
- b) Sokan – bele vezetendők (missziók)...

2. Itt – üdvözülünk.

- a) Ő az üdvösség vára.
- b) Ő az üdvösség közvetítője.

Bef.: Az Egyház feje a Mester, Ő tehát az örök életbe kísérő és közvetítő közösség.

6. beszéd: Péter hajója – a hálövetők otthona

(Dogmatikus beszéd: Egyházzal való közösség)

Bev.: Kiket küld az Úr – a hálövetés szent munkájára? Apostolait és tanítványait, akiket „Péter hajójába” fog egybe.

1. A Mester Egyházától – küldetésünk.

- a) Oda száll a Mester. Ez – a Mester jelenléte.
- b) Oda sereglik az apostolok serege. Ez – az apostol „kegyelmi felvétele”.

2. A Mester Egyháza közösségében – üdvözülünk.

- a) Ott hangzik az isteni ige.
- b) Ott közvetítetik Isten kegyelme.
- c) Ott lobban fel a szent áldozat tüze.
- d) Ott készülünk – az örök életre.

Bef.: Péterrel és utódaival lelki közösségben élve – Isten országa felé jut az ember.

*

c) alcsoport: Az isteni hívás értékéről, döntő jelentéséről

1. beszéd: A Lélek járta város

(Dogmatikus beszéd: A Szentlélek ereje)

Bev.: Hoover Amerika háború utáni emléke szörnyű képet festett a háború, dögvész, nyomor, éhség szellemjárásáról... Szinte visszacsengi az Egyház imáját, amely ezeket a szenvedés szellemének mondja. – De jár-e földön az öröm, az élet szellemének lehetete? – Nem spiritiszta kapcsolatjáték, hanem isteni, a mai Evangéliumra támaszkodó igazi Léleljárás.

1. Jár a Szentlélek a természetes élet emelése érdekében.

- a) Természetben van lehetéltjárás. Ezek a tavaszi szellők... De ezek új életirányok viharzásai is.
- b) Nagy emberek életében van Léleljárás (Szt. Ágoston, Huysmans stb.).
- c) Magunk életében is van. Ilyen: a földi munkára hívó szó. Atyák és anyák lelkében. Ezek hangzúgások (Pl.: a kis „Évi” lelkének megemelése: „Életem legboldogabb napja a „holnap”: szentáldozás! Ha **minden Éva** ezt tartaná, mi lenne a világból?!...

2. Jár a Szentlélek a természetfeletti élet érvényre hozása érdekében.

Mi ez valóban?

a) Első hatás – az újjászületés. Mesterünk ezt követeli (Nikodémussal beszélgető Mester). Égi szeretete ezt hozza (Mester állandóan bűnbocsánatról beszél).

b) Második hatás – az istenivé nemesítés. Ez már kegyelemközlés. Erről ezt írja az apostol: „Mindegyikünk annyi kegyelmet kapott ajándékba, amennyit Krisztus adott” (Ef. 4,7). Ez az egész életet átalakítja. „Így váltotta be nekünk legszebb és legnagyobb ígéreteit, hogy ezek révén az isteni természet részeseivé legyetek” (2Pét. 1,4).

c) Harmadik hatás – az állandó megőrzés. Az emberi erőfeszítés kevés, mert a gyarlóság miatt gyenge az ember. De a Szentlélek lélekben lakik és így állandóan erősít. „Nem tudjátok, hogy Isten temploma vagytok és Isten Lelke lakik bennetek?” (1Kor. 3,16).

Bef.: Ezért jár a földön a Szentlélek; ezt érezze és ezzel boldoguljon a föld embere.

2. beszéd: És áll az Úr...

(Dogmatikus beszéd: Isten az erőnk)

Bev.: Az élet forгатaga és mozgása kézenfekvő tapasztalat. „Panta rhei” (Hérakleitosz). – Kicsoda a változatlan és mindent irányító?

1. Az élet hajójának kormányánál is Ő áll...

a) A világegyetem irányítója – az Isten. „Mindenki vessse alá magát a fölöttes hatalomnak. Nincs ugyanis hatalom, csak Istentől. Ahol hatalom van, azt Isten rendelte” (Róm. 13,1). „Királlyá lett az Úr! Fölségbe öltözött, erőbe öltözött az Úr és felövezte magát; megerősítette a föld kerekességét, hogy ne ingadozzék” (Zsolt. 92,1).

b) Az embervilág kormányozó gondviselője – az Isten. „Az ember sikere Isten kezében van, s a főemberre Ő ruházza tekintélyét” (Sir. 10,5).

2. Az én életem kormányát is – Ő igazgatja.

De az én egyéni életem sora kinek kezében pihen?

a) Látszólag – magam irányítom.

b) Valóban – Isten keze az irányító. Az életkörülmények sodrását **csak** Isten kegyelmével bírom. Az élet helyes célját – csak Isten kegyelmével látom. Az élet fejlődését – **csak** Isten kegyelmével bírom. Az élet helyes célját – csak Isten kegyelmével látom. Az élet fejlődését – **csak** Isten segítségével valósítom. „Hiszen nélkülem semmit sem tehetek” (Jn 15,5).

Bef.: Az élet forгатaga örvényekbe ragadhat, de Isten kegyelmével dolgozva – biztos úton haladhatunk.

3. beszéd: Az ige utáni vágy

(Erkölcsi beszéd: Isten irányítása életünk igénye)

Bev.: A törtető ember ősi kérdése: merre menjek? Azt is mondhatnám: ki mutatja meg a helyes utat?

1. Igényünk – a földi szó.

Első fordulásunk – embertestvérünkhöz irányul.

a) Gyermekek – a szülőkhöz, tanítókhöz.

b) Felnőtt – a tudósabbakhoz (tudósok, művészek, nevelők stb.).

2. De mindenekfeletti igény – az égi ige.

Embertestvéreink segíthetnek, de tanító igéjük ingadozó, eltérő és bizonytalan. – Hol csendül a biztos irányítás?

a) Az isteni igében. Hiszen éppen ezért szól az Isten természetben és kinyilatkoztatásban. Erről a tanításról így szól az Írás: „A tanítás, amit hirdetek nektek, nem magamtól mondom, és a tetteket is Atyám cselekszi, aki bennem van” (Jn 14,10). Valóságos Személyben pedig így áll elénk a Mester: „Én vagyok az út, az igazság és az élet. Senki sem jut az Atyához, csak énáltalam” (Jn 14,6).

b) Végül az isteni ige hivatalos csendítésében az az Egyház szava, amelyről így szól a Mester: „Íme, én veletek vagyok mindennap, a világ végéig” (Mt 28,20). De ezt is mondja: „...Ha azokra sem hallgat, mondd meg az egyházközségnek. Ha pedig a közösségre sem hallgat, vedd úgy, mintha pogány volna vagy vámos” (Mt 18,17). Ennek gyökérzete pedig ez: „Simon, Simon, a sátán kikért titeket, hogy megrostáljon, mint a búzát. Én azonban imádkoztam érted, hogy meg ne fogyatkozzék a hited, hogy te egykor megtérve megerősítsd testvéreidet” (Lk 22,31).

Bef.: Merre menjek? Hallgasd az Isten szavát! Merre menjek? Kövesd a Mester útmutatását! „Élő útjelzők” szólnak és „élő útjelzők” biztos utat mutatnak.

4. beszéd: Az Úr élő hangszórói

(Dogmatikus beszéd: Az Isten ígéinek hivatott hirdetői) – (1959)

Bev.: Az Úr evangélistájához, az ő szavához fűzzük gondolatainkat: „nagy tömeg gyűlt köré...” (Lk 6,17)... Hát persze: ha az Úr szólna, akkor sietve futnánk Hozzá, hogy hangját hallhassuk!... De a tény az, hogy a „hegyi beszéd” hangjai is elhalkulnak, evangélisták feljegyezték és tanítványok hirdetik. Nincsenek újkori „hanglemezek”, de vannak „élő hangszóró ige hirdetők”. Lám, az Úr ezt mondta: „Menjetekek, tanítsatok minden népet... én veletek vagyok mindennap, a világ végéig” (Mt 28,19 és 20).

Élő tanítás az isteni ige, és **élő hangszóró** az ige hirdetője. – Lássuk csak ezt néhány pillanatra.

1. Azt mondtuk: **élő tanítás az isteni ige**. Elhangzó és elhalkuló?... Több ennél. Már csak azért is, mert nem lehet eltűnő az ég tanítása.

a) A Szentlélek az emberek lelkében való őrzés indítója. Így: fennmaradó.

b) Az emberlélek az ige **éltetettje**. Így: élő hatalom. Él és életet szül.

2. De azt is mondtuk: **az Úr küldötte „élő hangszóró”, az ige hirdetője**.

a) Az Úr küldöttje az apostol-együttes és az Egyház. „Aki titeket hallgat, engem hallgat” (Lk 10,16)... „Neked adom a mennyország kulcsait...” (Mt 16,19). Azt is jelenti: hozhatsz onnét isteni igéket és kegyelmeket...

b) De minden pap az Úr hangszórója. – Miért? A **küldetés** alapján! – Nem a nagy tudás, hanem az „égi lemez” lejátszása a fontos...

Bef.: De „gyűjtemény”-e az isteni ige együttese? A Mester hasonlattal ezt mondja: **magszórás**. –

Bulwer: Pompeji pusztulását írva le azt mondja: **fuvallat**, amely a magvakat viszi... És én mit mondok? Életcsíra szórás, hogy nyomon kövesse az életfakadást.

5. beszéd: Mindent elhagyok az Úrért

(Erkölcsei beszéd: Az Úrért hozott áldozat)

Bev.: Az apostolok otthagyták hajójukat... De elhagyva mindent, példát adnak-e nekünk? De ha elhagyunk mindent, akkor üres marad-e lelkünk?

1. Elhagyjuk a földi értékeket.

Ha a hívó Mester szavát halljuk, akkor mit hagyhat el az ember?

a) A földi élet szokásos keretét. A szépséget táró művészi életet. Az igazat táró életet (tudós életet). A hatalmat adó életet (politikai életet).

b) A családi élet boldogító otthonát. Ez – az eredő otthon. Ez – az új otthon: papi, szerzetesi élet, szociális szolgálat. Mindez – elhagyás. Leszerelés. De véglegesen ez-e? Ezt kell feleletül kapnom arra, hogy mit kap a lemondó ember?:

2. És megnyerjük a lelki kincseket.

A helyes meglátás ez.

a) Az ember **átváltó** munkát végez.

b) És az Isten gazdagító kegyelemmel jutalmaz.

Bef.: Lehet-e úgy elhagyni mindent, hogy üres maradjon a lélek? Nem! Nem! Istent túlhatványozni nem lehet! Isten **mindent** visszafizet.

6. beszéd: A hálókát elhagyók...

(Erkölcsei beszéd: Életszolgálatok)

Bev.: A Mester tanítása szerint a **lelkiekért** hozott áldozat mindennél nagyobb. Azért van az, hogy a remeték, a szerzetben élők Istennek kivételesen szeretett nemzetségéhez tartoznak. – Hogyan kell ezt értelmezni?

1. Keressük az elhagyás értelmét.

a) Miben **nem** áll a Mester akarata? Talán a munkától való szabadulás az elhagyás? A munka állandó és kötelező. Aki **ettől** szabadulni akar, az az Istennel áll szemben. – Vagy vakmerően másokra támaszkodás? Az ember maga szerezze meg életének feltételeit. Másoktól csak szeretetből és szükségből vegyen el.

b) Mit akar tehát az anyagiaktól való szabadulás vágya? Azt, hogy kevésre és csak a szükségesre szorítkozzék az anyagi érdeklődés. Azt, hogy a **felsőbbrendű szolgálatra** állíttassék be az élet. Ez nem könnyítés, hanem önként vállalt életteher!!!

2. És megtaláljuk az elhivatás értékét.

Abból induljunk ki: a **felsőbb szolgálatra** hívja választottjait az Isten.

a) Szolgáljuk magunk lelkét („Csak egy a szükség” – Lk 10,42).

b) Szolgáljuk embertestvéreink lelkét (Gestatio vitae spiritualis”. Vagy: „Per materialia – ad spiritualia”).

c) Szolgáljuk mindenekfelett Isten dicsőségét (saját életünk kialakításával és mások lelkének isteni-vé alakításával).

Bef.: A hálókat elhagyók – örök hálót vetőkké lesznek.

*

d) alcsoport: Az Isten csodás közeledéséről és a lélekben való titkos munkájáról

1. beszéd: A hálómosó és a Mester

Bev.: Színezheto a hálót mosogató apostolok munkája... A kérdés: vajon milyen munka közepén talál minket a Mester?

1. Fizikai-e, vagy szellemi-e a hivatásunk? (Mindkettő fejtegethető!)

2. Végül is isteni munka végzésére indít a Hívogató.

(Akár családban élünk, akár annak keretén kívül vagyunk, minden esetben a lelkiek szolgálatára rendeltetünk).

Bef.: A hálót mosogató apostol képe legyen a mi **lelkeket mosogató** életünk feladata.

2.beszéd: Mikor hív a Mester?

Bev.: Hívjuk fel a figyelmet erre a mindig szóló isteni hangra: „Mit ácsorogtok itt egész nap tétlenül?” (Mt 20,6).

1. Nem tudom az órát.

a) Minden percben szólhat az Úr szava.

b) Minden indításban halljam az Úr szavát.

2. De készséggé teszem a lelket.

a) Várva várom.

b) Készséggel követem.

Bef.: Állítsam magam elé Sámuel példáját és ez legyen életfeleletem: „Szólj, Uram, mert hallja szolgád” (1Kir. 3,10).

3. beszéd: Ahová az Úr száll...

Bev.: Kérdezzük, hogy milyen jelekből láthatom, hogy hozzám szállt az Isten?

1. Ott áldás kíséri az erőfeszítést.

a) Sok jót próbál az ember.

b) De Isten segítő keze nélkül erőtlén az ember. „Ha nem az Úr építi a házat, építői hiába dolgoznak rajta. Ha nem az Úr őrzi a várost, őre hasztalan virraszt felette” (Zsolt. 126,1).

2. Ott lelkivé nemesedik minden próbálkozás.

a) Átnemesedik az emberi életcél.

b) Isteniesedik az emberi élet.

Bef.: Mondjuk ki, hogy Isten jelenléte **istenivé** teremti az ember életét.

4. beszéd: Ahol készségesen teljesül az Úr parancsa

Bev.: Kérdezzük, vajon teher-e, vagy életirányt szabó-e az isteni törvény? – Isten törvénye a helyes élet fénye. Ebből azután ez következik:

1. Örömmel teljesíti az ember.

2. És Isten áldásával gazdagodik az ember.

Bef.: Tegyük ígéretet, hogy könnyedén lépünk Isten parancsainak útjára, és így bőségesen vesszük az Isten áldását.

5. beszéd: Az Úr áldásai

Bev.: Kérdezzük, hogy miben jelentkeznek Isten áldásai?

1. Anyagiakon kezdi.

Itt részletezzük az Isten adta anyagiakat.

- a) Mulandó kincsek.
- b) Állás és munkaterület.
- c) Lelki (tudás stb.) adományok.

2. Szellemieken végzi.

Itt a természetfeletti vonal dolgozandó ki.

- a) Az előzők – lépcsők...
- b) A kegyelmi élet – életcsúcsérés.

Bef.: Állapítsuk meg: eledelül adja a „hamuban sült pogácsát”, hogy ennek erejével elérjük az örök Hóreb hegy oromzatát. „Ő felkele, evék és ivék s ennek az ételnek az erejével negyven nap és negyven éjjel méne, egészen az Isten hegyéig, a Hórebig” (3Kir. 19,8).

*

e) *alcsoport: Az ember méltatlanságáról*

Ez szinte természetes lenne. Olyan értelemben: ki vagyok én, hogy nálam legyen az ég Ura? – De azután olyan optimisztikus hangon is lehetne szólni, hogy kicsendülne ez a tétel: még így is szeret engem a Mester.

1. beszéd: Ki vagyok én?

Bev.: Elmondhatjuk, hogy érdeklődésem központja **én** vagyok. – Értelmezzük tehát értékünket.

1. Bűnös ember.

- a) Eredendő bűn állapotában élő.
- b) Egyéni bűnök terhét viselő.

2. Küszködő halandó.

Segítőm az isteni kegyelem: „Elég neked az én kegyelmem, mert az erő gyöngeségben lesz teljessé” (2Kor. 12,9).

3. Istenre támaszkodó zarándokok.

Mindig velem a Mester. „Én Veletek vagyok, mindennap, a világ végéig” (Mt 28,20).

Bef.: Mindez örömet csendítsen, mert Istennel minden lehetek!

2. beszéd: Ki vagyok én, hogy jelenlétére méltat az Úr?

Bev.: Értelmezzük ezt a mondatot: „Játszadoztam a földje kerektségén, és gyönyörűséggel voltam az emberek fiai között” (Péld. 8,31). – Hogy magyarázható egyéni életünkre?

1. Egyszerű halásza a tónak.

Ez azt akarja mondani, hogy minden egyes közülünk az Úr halásznépe.

- a) Dolgozva keresi – a földi élet eledelét.
- b) Isteni Gazdának köszöni – sok földi sikerét.

2. De örök halásza – a lelkeknek.

Itt már felségesebb célt nyer az ember.

- a) Lelkekért dolgozik.
- b) Lelkek mentésén fáradozik.

Bef.: Az élet kettős feladata foglalandó egybe. Halásza vagyok a **földi értékeknek** és hálövetője vagyok a **lelkeknek**.

3. beszéd: De mivé tett engem a Mester?

Bev.: Egészen egyénien kérdezzem: ki vagyok én, az Úr előtt álló ember? – A feleletet az Úr adja.

1. Emberhalásza vagy az Úrnak.

Tehát nagy az én hivatásom.

- a) Családi otthonban.
- b) Munkahelyemen.
- c) Egész társadalmi közösségemben.

2. Boldog örököse az örök otthonnak.

a) Ezt szolgálja a lelked.

b) Ezzel jutalmaz az Isten.

Bef.: Boldogan állapítsam meg: én az Isten fia vagyok. Csak méltó is legyen erre a szent hivatásra!

* *

Beszédláncok

Azért fogjuk össze láncokba az Evangélium gondolatait, hogy **egységes kereteket** is adjunk esetleges előadás-sorozat alkotására. – Lássuk ezeket egyenként.

I. beszédlánc címe: „Az élet hajóján”

Ez a beszédlánc **képletesen** foghatná össze azt az Egyházban igen gyakran hangoztatott igazságot: élethajósok vagyunk, akik az örök élet partjaira hajóznak (Faber S.J.)... Részletesen a következők szerint bontható meg ez a nagy igazság.

1. beszéd: Földi utat kezdünk...

Bev.: Istentől jövünk.

1. Természetes útra lépünk.**2. Természetes tehetségekkel indulunk.**

Bef.: Istennel dolgozunk...

2. beszéd: Isten kegyelmével áldattunk

Bev.: Nemcsak természetes kincseket kapunk.

1. Örök életre emeltetünk (keresztség).**2. Isten fiai leszünk.**

Bef.: Isteniek az adományaink!

3. beszéd: Isten Kenyerével tápláltatunk

Bev.: Tápláltatunk...

1. Csodásan szaporulttal erősödik a testünk.**2. Csodásabban erősödik a lelkünk.**

Bef.: Lelki Eledelle!

4. beszéd: Szentlélek erejével erősödünk

Bev.: Szentlelkét is adja.

1. Tüzes nyelvek erősítik az apostolokat.**2. Tüzes lángok erősítik a mi gyengeségünket** (bérmálás).

Bef.: Ennek ereje irányít.

5. beszéd: Kell-e így kétségeskednünk?...

Bev.: Egyedül vagyunk?

1. Csak magunkra hagyatva – félhetünk.**2. Isten jelenlétében – csak győzhetünk.**

Bef.: Istennel élünk és győzünk.

*

II. beszédlánc címe: Kik keresik keresve a Mestert?

Ennek a beszédláncnak tárgya a **keresés alanyainak** fejtegetése.

1. beszéd: A Lélek után áhítózó

Bev.: Ezek a legnemesebb emberek.

1. Kevés nekik a föld.

2. Igényük az örök Ég.

Bef.: Ezek a „végnélküli lények”.

2. beszéd: A lelkiekben kételkedők

Bev.: Ezek a résztvevők szeretetre méltók.

1. Bennük erősítendő a remény.

2. Számukra közvetítendő a Lélek.

Bef.: Ezek **így** megerősödve – hívők lesznek.

3. beszéd: A rosszakarattal „gáncoskodók”

Bev.: Ezek – szembeszállnak.

1. Csak harcosan hangoskodók.

2. Valóban a Szentlélek kegyelmével győzedelmeskedők.

Bef.: A gonosz felett győz az örök Jóság.

4. beszéd: Végül is mindenki az égi Mestert keresi

Bev.: „Minden út Rómába vezet” ...

1. Lehet és legyen – egyenes.

2. De lehet és léssen – még kitérők után is célbafutóan diadalmas.

Bef.: Az emberek egyeteme keresve keresi az élet Mesterét.

*

III. beszédlánc címe: Az isteni Gondviselés

1. beszéd: Mindig velünk az Isten

1. Teremtésünk erejével.

2. Fenntartó hatalmával és gondviselésével.

3. Célbafuttató gondoskodásával.

2. beszéd: Mindent lát és előretűz az Isten

1. Látja terveinket.

2. Látja valóságukat.

3. beszéd: Minden tettünkben együtt vagyunk az Úrral

1. Nélküle nincs életrezdület.

2. Vele pereg az élet maga.

4. beszéd: Bajainkban is célt szolgál az Isten

1. A baj relatív rossz.

2. A baj is lehet célt szolgáló jó.

5. beszéd: Örömeinkben előrelendít az Isten

1. Öröm az élet lendítője.

2. Isten a lendítőkerék olajának csordítója.

*

IV. beszédlánc címe: Az isteni előrelátás

1. beszéd: Istenben a múlt, jelen és jövő

1. Belőle a múlt.
2. Benne a jelen.
3. Belőle sarjadzik a jövő.

2. beszéd: És az ember szabad tettei?...

1. Szabadok a döntésben.
2. De előrelátottak a döntés ismeretében.

3. beszéd: És az embernek üdvössége?...

1. Isten adja – célban.
2. Ember szolgálja – tettben.
3. Isten tudja és segíti – mindenhatóságával.

4. beszéd: És az üdvösség eszközei?...

1. Ő szerezte.
2. Ő adja.

5. beszéd: Mindenki annyit kap, amennyi elég...

1. Bőségesen adó az Isten.
2. Üdvösség elérésére elég az Isten kegyelme.

*

– **Alapvető hittan**, részleges hittudomány, erkölcsstan, evangéliumi módszertan területéről egy-egy kérdés. De miért? Mert a mai Evangélium módot nyújt erre is! Természetesen minden más hasonló helyen is felhasználható.

I. beszédlánc címe: A tanító Mester

(Dogmatikus sor)

1. beszéd: **A próféták tanítását hirdeti**
2. beszéd: **A próféták jóvendöléseit Magára magyarázza**
3. beszéd: **Az Írás tanítását tökéletesíti**
4. beszéd: **Az Ószövetséget beteljesíti**

*

II. beszédlánc címe: A csodák és az ész

(Fundamentális)

1. beszéd: **A természettörvények**
2. beszéd: **A felettük élő Hatalom**
3. beszéd: **Az isteni mindenhatóság**
4. beszéd: **A teremtett világ függése**

*

III. beszédlánc címe: A csodák teológiája (Dogmatika)

1. beszéd: A hatalom jele
2. beszéd: A hatalom jelenléte
3. beszéd: A hatalom erénye
4. beszéd: A hatalom előtti behódolás

1. Látom a csodát.
2. Imádom az Urát.

*

IV. beszédlánc címe: Duc in altum (Moralis)

1. beszéd: A felületszemlélet
2. beszéd: Az igehirdetés egyszerűsége
3. beszéd: A kinyilatkoztatás elmélyítése
4. beszéd: A misztériumok útján

*

V. beszédlánc címe: Az Úr tanításának módszerei (Pedagógia)

1. beszéd: A közvetlen közlési képzés
2. beszéd: A parabola
3. beszéd: Az egyszerű beszéd
4. beszéd: Az egyetemes irányítás

*

Függelék

Legyen szabad rövid függelékben közölni olyan négy **beszédlánc tervezetet** is, amely a Pünkösöd utáni IV., V., VI. és VII. vasárnapnak **Evangéliumát** fogja olyan egymásba fonódó egységekbe, amelyek igen értékesen hasznosíthatók volnának az egymást követő vasárnapokon. – A cél az volna, hogy a **négy egymásután következő Evangélium szövege egységesen** tárja elénk az égi Mester életképét, erejét, lelkének melegségét és valóságos életének igazi képét. – Következzenek példák tehát az egységbe való összefonás módjára.

I. beszédlánc címe: Az Úr és népe

1. beszéd (P.u.IV.vas.): Audientes – Esurientes
2. beszéd (P.u.V.vas.): Locutus ad eos
3. beszéd (P.u.VI.vas.): Agens – pro eis
4. beszéd (P.u.VII.vas.): Semper docem – omnes

*

II. beszédlánc címe: A Mester hatalma

1. beszéd (P.u.IV.vas.): A lelkek vonzása

2. beszéd (P.u.V.vas.): **A lelkek irányítása**
3. beszéd (P.u.VI.vas.): **A természet uralma**
4. beszéd (P.u.VII.vas.): **A lelkek szentélyének látása**

*

III. beszédlánc címe: A Mester lelke

1. beszéd (P.u.IV.vas.): **Az emberekhez siető Szeretet**
2. beszéd (P.u.V.vas.): **Az egyenes lelkiség Trubadúrja**
3. beszéd (P.u.VI.vas.): **A szerető gondoskodás Áldozatos**
4. beszéd (P.u.VII.vas.): **A lélek hasonulás Áhítózója**

*

IV. beszédlánc címe: Az Úr arcvonása

1. beszéd (P.u.IV.vas.): **A tudás Mestere**
2. beszéd (P.u.V.vas.): **A lelkek Mestere**
3. beszéd (P.u.VI.vas.): **Az Úr erős Küldöttje**
4. beszéd (P.u.VII.vas.): **A lélekbe látó Megszentelő**

* * *

B/ rész – c/ csoportja: a Szentlecke szövegéhez írt beszédek

A napi Szentlecke szövege így szól: „Az a véleményem, hogy a jelen szenvedések nem mérhetők az eljövendő dicsőséghez, mely nyilvánvalóvá lesz rajtunk. A sóvárgással eltelt természet Isten fiainak megnyilvánulását várja. Hiszen a természet is hiábavalóságának van alávetve, nem önként, hanem a miatt, aki alávetette. De megmarad az a reménye, hogy a mulandóság szolgai állapotából fölszabadul Isten fiainak dicsőséges szabadságára. Tudjuk ugyanis, hogy az egész természet együtt sóhajtozik és vajúdik mindaddig. De nem csak az, hanem mi is, akik magunkban hordjuk a Lélek zsengeit: mi is sóhajtozunk és várjuk a fogadott fiúságot, testünk megváltását” (Róm. 8,18-23).

Az egész Szentlecke tárgyi tartalma a következő gondolatokat ébreszti. Szól az **isteni kinyilatkoztatás**, amely teljessé válik bennünk és csendíteni fogja azt az igazságot, hogy semmi sem hasonlítható az **eljövendő dicsőséghez**. – Lényeges terület tehát az **örök élet áhítózása, elérésének lehetősége és módja**. – De ugyancsak érinthető pont az is, hogy még a **Lélek zsengeit** is hordozók – bár megváltásunk befejeződött – csak reménységben élünk. – Így tehát az az **egyéni lélekmunka** is felvázolható, amely a **tárgyi** megváltásunkat biztosítja. – Lássuk most ezeket egymásutánban, először a különálló, majd a láncokba fűzött tervezeteket.

Különálló beszédek

1. beszéd: Az Isten kinyilatkoztatása – az élet igazi mércéje (Isten az élet igazi mércéje)

Bev.: Mit ér az élet? – Hallgass a Mester ihlette apostol szavát! Ezek a szavak lemérik az életet – a küzdelmek idején és felbecsülik a – végső kiteljesülés elérkezésénél.

1. Lehetnek nagyok a jelen szenvedések.

a) A megindulást az a tétel diktálja: az ember a földi élet óriás nemzedéke. Isten ilyennek tervezte, de a történelmi ember magát gyengének mutatta. – Ismétlem: Isten nagynak tervezte életünket. Ezt is mondhatnám: az összes teremtmény **óriásává** emelte, aki szellemi erőfeszítéssel a világ ura és az örök élet hordozója. Nem csupán **Atlasz**, aki hordozza a földet, hanem **Theophoros**, aki eléri az eget. Még Wagner: „Istenek alkonya”-ban is az az óriások szerepe, hogy az „istenek palotáját” építsék (Walhalla!). Az örök Atya szerető tervében pedig az az emberóriás hivatása, hogy maga számára **örök**

életet teremtsen. Legyen az élet boldoga és így legyen az égi Atya dicsőítője!

b) De szomorúan kell megállapítanunk, hogy az ember **gyengévé** alakította önmagát. Az „Ósevangélium” szól erről, és az „emberiség elbukása” tárja elénk az **átfutólag** szomorú képet. És mi ez a kép? Az Írás szövege így ír róla: „Arcod verejtékével edd a kenyeredet, míg vissza nem térsz a földre, amelyből vétettél, – mert por vagy és vissza kell térned a porba” (1Móz. 3,19).

c) De az Isten szeretete újból óriássá tette a „megváltott embernépet”. – Ezért a **küzdés lendülete az emberi élet értéke léssen**. A szerető Atya ígérte és elküldötte a Megváltót, hogy isteni Fiának áldozatával ismét Magához emelhesse a gyenge embert. Azt is hozzá tehetjük ehhez az isteni kegyelemhez: a megváltás még azt is hozta, hogy az isteni kegyelem az isteni természet részesévé avatott. De azt meg kell jegyeznünk, hogy olyan módon indul a „megváltott nemzedék”, hogy emberi gyengesége mellett erőteljes az égi igényeskedése. – Egy amerikai egyházi író (Lasance) azt írja az emberről: „Vannak vágyaik – étel, ital és élvezetre, mert anyagias lények vagyunk. De vannak igényeik – tudás, szépség, jóság vonalán, mert lelkek vagyunk”. – Azonban mindennél nagyobb az a tény, hogy égiket, kegyelmet és magát az eget is igényeljük, mert Isten fiai vagyunk. – Persze, mindezt **küzdelemmel** vívja ki és **teszi létté**: a „küzdő ember”. – Ne feledd: „Ember, küzdj és bízva bízzál!” (Madách: „Az ember tragédiája”).

2. Isten jóságának kinyilatkoztatásából ered az az adomány is, amely szerint: Nem mérhető a küzdelemhez a jövő dicsősége és boldogsága.

A küzdelmes földi életünk Isten ígérete szerint dicsőséges végcélba torkollik.

a) A **küzdőké** a jutalom. – Ezt ígéri az Írás: „A jó harcot megharcoltam, a pályát végigfutottam, a hitet megtartottam. Most készen vár az igaz élet koronája, melyet megad azon a napon nekem az Úr, az igazságos bíró, de nemcsak nekem, hanem mindazoknak, akik örömmel várják eljövételét” (2Tim. 4,7-8).

b) A **kitartóké** a pálmaág. Ezt mutatja a földi élet olimpiája, versenye is...

c) Az **Istenatyához térőké** az örök boldogság. Ezt a jövő nagy boldogságot így érzékelteti az apostol: „Az a véleményem, hogy a jelen szenvedések nem mérhetők az eljövendő dicsőséghez, mely nyilvánvalóvá lesz rajtunk” (Róm. 8,18).

Bef.: Mármost a zárószóban kérdezzük csak: érdemes tehát élni, küzdeni és dolgozni?... A felelet csak ez lehet: **ilyen** jövő rajzolása miatt és érdekében könnyen viselhető a földi átfutó szenvedés. Mert méltán kérdezhetnők: Quid hoc ad aeternitatem? – A mulandó világ helyett nyert örök életet, a minden szenvedés ezerszeres jutalmát!

2. beszéd: Az emberi természet áhítózása

(Erkölcsi beszéd: Emberi természetünk vágyai)

Bev.: Mi után áhítózik az emberi természet? – Valami többet akar. – Miben áll ez?

1. Szeretné venni – az Isten szeretetét.

Az ember vágyai a végnélküliség felé törnek. Ilyen ő maga, tehát ilyen a lelkének vágya.

a) Saját életében ezt keresi.

b) Istentől ezt várja.

c) És a szerető Istenben ennek kiteljesülését áhítózza. Az Írás így fogja egybe az egészet: „Tudjuk ugyanis, hogy az egész természet együtt sóhajtozik és vajúdik mindaddig...” (Róm. 8,22).

2. És veszi – az Isten-fiúság kegyelmét.

De miben áll az Isten vétele?

a) Elméletileg: az Isten lelkét birtokolhatom. Tanítja az Írás. Értelmezi az értelem.

b) Gyakorlatilag: ez az Isten kegyelmének vételével megy végbe. Az Istenben élünk. Az Isten adományával gazdagodunk. Az Isten természetét is vesszük. És az Istennel együtt élünk földön és az örök életben. „...Ha pedig fiai, akkor örökösei is: örökösei Istennek, Krisztusnak pedig társörökösei. Előbb azonban szenvednünk kell vele együtt, hogy vele együtt meg is dicsőüljünk” (Róm. 8,17).

Bef.: Isten után vágyódik az ember, és természeti igényein túl is teljesíti az Isten.

3. beszéd: Mi a mi legnagyobb reményünk?

(Erkölcsi beszéd: Legnagyobb reményünk)

Bev.: Van-e emberi lelkünknek olyan reménye, amely boldoggá teheti a föld zarándokát? – Való-

ban milyen lehet az életünk?

1. Szolgai állapotban sínylődnek.

Isten terve nem szolgaság, hanem szabadság. De vizsgáljuk magunkat, vajon urai, vagy szolgálai vagyunk-e a világnak? Ez valóban – lelkiismeret-vizsgálat.

a) Mi reánk nézve a világ? Igen sokszor ösztönös kielégülésünk tárgya. Őt igényeljük és ő uralkodik rajtunk. – Íme: rabságában sínylődünk.

b) Mi a mi testünk? Vajon Isten háza?... Uralkodunk-e rajta? Íme: rabságában sínylődünk. – És ez gyermekkortól kísér; tehát erős küzdelem veendő fel, hogy győzedelmes legyen a lélek.

2. És Isten fiainak fenségére emelkedünk.

A föld ura tehát legalábbis arra törjön, hogy ezt az uralmat biztosítsa. – De Isten kegyelme folytán több az igénye.

a) Az Írás szerint erre törünk: „...mi is, akik magunkban hordjuk a Lélek zsengeit: mi is sóhajtozunk és várjuk a fogadott fiúságot, testünk megváltását” (Róm. 8,23). Ez az Isten nagy kegyelme, amelyet Krisztus szerzett számunkra.

b) Ugyancsak az Írás szerint ide térünk. „Meg vagyunk ugyan váltva, de még reménységben élünk. A remény azonban, amit beteljesedni látunk, nem remény” (Róm. 8,24). Ezt pedig kérve kérjük és így Istentől vesszük! „Gyöngeségünkben segítségünkre van a Lélek is, mert nem tudjuk, hogyan imádkozunk helyesen. A Lélek azonban maga könyörög helyettünk szavakba nem foglalható sóhajtásokkal” (Róm. 8,26).

Bef.: Olvasd végül ezt az isteni ígét: „Tudjuk, hogy az Istent szeretőknek minden javukra szolgál, azoknak, akiket rendelése értelmében (szentségre) hívott” (Róm. 8,28). Ennek ismerete arra a boldogságra hangol, hogy Isten szentjeivé lehetünk.

4. beszéd: Megváltásunk isteni gyümölcse

(Dogmatikus beszéd: Mít hozott a megváltás?)

Bev.: Boldog az ember, ha a Megváltó égi kegyelmére és így a megváltás tényére gondol. – Micsoda valóban a megváltásunk igazi gyümölcse?

1. Eltörölő temetése – a bűnnek.

Az Istennel való személyes kapcsolatunk az alázatos behódolással kezdődik. Ennek ellentéte: a gőgös bűnnek állapota.

a) Szabaduljunk fel tehát a bűn rabságából. Az Írás szerint ez lehetséges: „De megmarad az a reménye, hogy a múlandóság szolgai állapotából fölszabadul Isten fiainak dicsőséges szabadságára” /Róm. 8,21/.

b) Engedjünk otthont és szentélyt a Szentléleknek: „...mi is, akik magunkban hordjuk a Lélek zsengeit: mi is sóhajtozunk és várjuk a fogadott fiúságot...” (Róm. 8,23).

2. Felsarjasztó ereje – az „Isten fia” életének.

Az Isten-fiúság az élet legmagasabb és nem is igényelhető életszintája.

a) Alapja ennek – az isteni természet. Ezt a Megváltó szeretete szerezte meg számunkra: „Így váltotta be nekünk legszebb és legnagyobb ígéreteit, hogy ezek révén az isteni természet részeseivé legyetek” (2Pét. 1,4).

b) Virágja ennek az egész isteni élet. Ez az egész megszentelt életnek valóra válása. Itt természetfeletti adományát adja az Isten, és állandó tevékenységgel dolgozik az ember.

Bef.: Íme! Ilyen „életfa” a Kereszt. Rajta függ – az élet Ura, és belőle sarjad – az isteni emberek díszes nemzedéke és örök tábora.

5. beszéd: Kik tehát az „Isten szabadjai”?

(Dogmatikus beszéd: Isten szabadjai)

Bev.: Az ember a világ ura, de az **isteni ember** önnönmagának is parancsolója és az Istenatya áldott gyermeke. – Mi ennek az életnek szent karakterisztikonja?

1. Az isteni ember – uralkodója a bűnös hajlamoknak.

Itt már alap az isteni kegyelem, csak kerestetik az isteni élet jegyeinek sora... A lényeges fogalmazás ez: **uralmat birtokló**. – De mi felett?

a) Bűnös ösztönei felett. Testi és túlhatalmaskodási vágyát kell megtörnie.

b) A szeretetlenség felett. Embertestvérrel szemben való kegyetlenségét kell megölnie.

c) A bosszúállás vágya felett a vett sérelmekkel szemben. Az ítéletet Istenre kell bízni! Aki ezt megteszi: az magán viseli az isteni ember jegyeit.

2. Az uralkodó isteni ember pedig szabad imádója az Istennek.

Aki a föld ura, az ég Urának alázatosa. – Miben áll a második?

a) Maga lendületével hódol az ég Ura előtt. Lélek alázata nem szolgál, hanem fiúi, gyermeki. Olyan alázat, amely ilyen várakozással tekint az égre: „...mi is, akik magunkban hordjuk a Lélek zsengeit: mi is sóhajtozunk és várjuk a fogadott fiúságot, testünk megváltását” (Róm. 8,23).

b) Szabad szárnyalással szökken a magasságok felé. Imádkozás a felemelkedése, de reménykedő az égbe szállása. „Meg vagyunk ugyan váltva, de még reménységben élünk” (Róm. 8,24). – És végül valóra válik az egekbe emelkedés – az élet szentsége útján. „Tudjuk, hogy az Istent szeretőknek minden javukra szolgál, azoknak, akiket rendelése értelmében (szentségre) hívott” (Róm. 8,28).

Bef.: Micsoda tehát az **isteni** ember? – Rabszolgává teszi a bűnt és „Isten szabad gyermekévé” alakul az Úr kegyelmével!

*

– Néhány részletes gondolatra épített egy-egy beszéd (Itt csak igen-igen rövid vázákban közöljük)

1. beszéd: Az örök élet előkészülete

(Dogmatikus beszéd: Az örök élet megszerzése)

Bev.: Mire hív az Úr, és hogyan készüljön reá az ember?

1. Hivatásunk a földi életben való szolgálat.

De mit jelent ez? Helyrajzilag a földet, lélektanilag a lelket és céltanilag az isteni életet.

a) Talentumainkkal gazdálkodjunk. Mindenkit gazdagít az Isten. De tevékeny legyen az ember.

b) Szenvedéseinket értékesítsük. Mindenki viseli. De mindenki értékesítve viselje.

c) Isten kegyelmével bővelkedjünk. Kapjuk... „Mindegyikünk annyi kegyelmet kapott ajándékba, amennyit Krisztus adott” (Ef. 4,7). Csak használjuk!

2. Eredményünk – az Isten országában való végnélküli élet.

A végnélküli élet a születéssel kezdődik és soha nem végződik.

a) Jó munkát végeztél, tehát Isten jutalma a boldog élet. „A jó harcot megharcoltam, a pályát végigfutottam, a hitet megtartottam...” (2Tim. 4,7). Te is elérheted!

b) Isten örök jutalmában részesültél. Ezt már a Mester is ígéri: „Én vagyok a föltámadás és az élet: aki bennem hisz, mégha meg is halt, élni fog” (Jn 11,25). És feltételét is diktálja: „Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, annak örök élete van és én föltámasztom az utolsó napon” (Jn 6,54).

Bef.: Hívott az Isten; földi élettel előkészít a Mester, és végnélküli életben boldoggá leszen a föld zarándoka.

2. beszéd: Az eljövendő dicsőség

(Dogmatikus beszéd: Örök üdvünk)

Bev.: Az emberi élet célbafutásában belső ütemmel diktál ez a vágy: bár elérném az Isten ígérte megdicsőülést! – Miben áll ez?

1. Az Isten-fiúság tárgyi kegyelmében.

2. Az Isten-fiúság boldog élvezésében.

Bef.: Itt emberfiaiként élünk, de Krisztus útján Isten fiaivá válunk.

3. beszéd: Látszat világa – Isten világa

(Erkölcsi beszéd: Mi a különbség a látszat és Isten világa között?)

Bev.: A látható és a láthatatlan...

1. Az elsőt látjuk...

a) Ebben élünk.

b) De ebből ki kell emelkednünk.

2. A másikba törünk.

a) Nem látjuk – és igaz. A véges világban is igaz – lélekben.

b) Igaz és végnélküli a végnélküli életben, és boldogító.

Bef.: Isten láthatatlan világa az embernek, a szellemi embernek igaz otthona.

4. beszéd: A Lélek zsengeinek hordozói vagyunk

(Dogmatikus beszéd: Lélek zsengei)

Bev.: Egyszerűen csak annyit kérdezzük: kik ezek?

1. Mindnyájan, kik Krisztuséi vagyunk.

2. Mindnyájan reméljük, hogy övéi is legyünk végleg.

a) Itt szerezzük a jogot.

b) Ott élvezzük ezt a szent kegyelmet.

Bef.: A Lélek bennünk lakik a földön, és a Szentlélek szeretete teljesen betölt az égben.

5. beszéd: Mindent Krisztusban birtoklunk

(Dogmatikus beszéd: Krisztus üdvünk forrása)

Bev.: Olyan erős igazság, amelyet maga a Mester szavai is így igazolnak: „Hiszen nélkülem semmit sem tehetek” (Jn 15,5).

1. Ő az isteni kegyelem visszaszerzője.

2. Ő a megszentelődés ősi szőlőtőkéje.

Bef.: Még a Szent Szűz is minden kegyelmét és kiváltságát isteni Fiának köszönheti.

* *

Beszédláncok

Most azután – a Szentlecke szövegére építkezve – **elméleti és gyakorlati** beszédláncokat próbálunk megalkotni. – Mivel a Szentlecke a **földi életértékek** és az **eljövendő dicsőség** egybehasonlításáról szól, majd az **Istenfiúság** nagyságát magasztalja, azért nem lesz haszontalan, ha ezek a kérdések bontatnak ki több részlettételre, hogy így egységes elgondolásban is szellemi egységet adjanak. – Lássuk ezeket egyenként.

I. beszédlánc címe: Az emberi élet értékei

Ennek a beszédláncnak tárgya az lenne, hogy reátaláljunk arra, hogy az emberélet értékeit **Krisztus ítélete** alapján kell fénybevonni.

1. beszéd: Ki az élet igaz megvilágítója?

Bev.: Kicsoda a fényvető?

1. Krisztus – a megváltó Tanító.

2. Krisztus – a megváltó Áldozat.

Bef.: Ezt lássa és eszerint éljen az ember.

2. beszéd: Milyen a szenvedés valódi arca?

Bev.: A szenvedés jelentkezése mit hoz?

1. A föld embere előtt – keservet hozó.

2. A lélek embere előtt – örömet hirdető.

Bef.: Mit ad a szenvedés helyes értéklése? Lélekemelkedést.

3. beszéd: Milyen a földi élet belső értéke?

Bev.: Miért élünk a földön?

1. **Előkészítő és múlandó – a földiekért dolgozó.**
 2. **Célfutást hozó és végnélküli – az örök életért harcoló.**
- Bef.: Küldetünk, dolgozunk és célfutunk.

4. beszéd: Mi az emberi élet legnagyobb kincse?

Bev.: Mi a mi életkincünk?

1. **A tárgyi megváltás.**
2. **Az alanyi istenfiúság.**

Bef.: Így gazdagok vagyunk.

5. beszéd: Mi az emberi élet állandó fénysugara?

Bev.: Égi tanítás ez. – Hogyan szól?

1. **Szeretettel van veled az Isten.**
2. **Örök szeretettel hazavár az Isten.**

Bef.: Ez a két tétel tanítson helyes életre!

*

II. beszédlánc címe: Az emberi élet átváltozásai

Ennek a beszédláncnak tárgyi tartalma ez: az egész élet állandó átalakulás... De legyünk rajta, hogy istenivé és végnélküli dicsőséggé legyen a mi életünk.

1. beszéd: Mi az emberi élet valódi alakja?

Bev.: Nem kialakult **teljes** az ember. Hát mi?

1. **Állandó sodródás?**
2. **Vagy gazdagodó átváltozás?**

Bef.: Önalakító alakulás!

2. beszéd: Mit hoz nekünk az Isten ígéje?

Bev.: Miért cseng az égi ige? Hogy adjon! De mit ad?

1. **Lelkünk mélyén is hangzó beszédet.**
2. **Lélekben állandóan átalakuló kegyelmeket.**

Bef.: Így: gazdagít.

3. beszéd: Mit hoz Krisztus – a „nagyvilágnak”?

Bev.: Vajon minden nép Krisztussal él? Látszólag – nem. És?...

1. **Valóban Belőle él a világ.**
2. **Valóban Benne mozog az élet.**

Bef.: Ő a világ – sark tengelye.

4. beszéd: Mit hoz nekem, a „kisvilágnak” a Mester?

Bev.: Mindnyájunk Krisztussal él?...

1. **Éltem – látszólag – Krisztus nélkül.**
2. **Élek – valóban – Krisztus kegyelméből.**

Bef.: Mindenki Krisztusból él.

5. beszéd: Mit hoz minden embernek a Mester?

Bev.: Itt is fordulatot, átalakulást keresek. – Mit hoz tehát?

1. A végnélküli élet hitét.
 2. A végnélküli istenfiúságot.
- Bef.: Végül is – örök életet.

*

III. beszédlánc címe: Az emberi látások**1. beszéd: Csillanó külsőségek észlelése**

1. A világ pompái csillannak.
2. A világ örömei csábítanak.

2. beszéd: A csábító izgatások felfogója

1. Felfogjuk a csábító hatásokat.
2. Könnyen elragadja a gyenge lelkeket.

3. beszéd: A múlandók látása

1. A külső szín alatt nem látjuk a múlandót.
2. A belső tartalomból nem verődik ki ami el nem múlik.

4. beszéd: Az „örök Fény” fellobbanása

1. Isten kinyilatkoztatása égi fényt vet.
2. Ember szeme ebben a fénykévében észlel.

5. beszéd: Az Úr áldotta szemek varázslatos látása

1. Látják és járják az Isten jelezte életutat.
2. Látják és birtokolják az Isten adta életcélokat.

*

IV. beszédlánc címe: Az emberi élet szabadsága**1. beszéd: Vágyainak vágya**

1. Ahhoz, Akitől jöttünk.
2. Vele élni, Aki mindenünk.

2. beszéd: Élettörtetésének motora

1. A hazavágyás ereje.
2. A boldogságunk igénylése.

3. beszéd: Áldozatosságának oka

1. Le akarjuk vetni a földieket.
2. És el akarjuk érni az égieket.

4. beszéd: A földiektől való szabadulás áldása

1. Könnyű a lelki emelkedés.
2. Biztos az örök révből való kikötés.

5. beszéd: Az örök értékek boldog birtoklója

1. Földön sohasem égbe visszük.
2. Égbe érve örökre élvezzük.

* * *